

INSTITVTIONVM

AD OBLATOS S. AMBROSII
PERTINENTIVM
EPITOME

In Libros Quatuor distributa

CAROLI S. R. E. Cardinalis Tit. Sanctæ Praxedis Archiep. Mediol. iussu

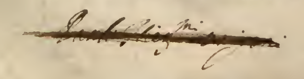
EDITA.

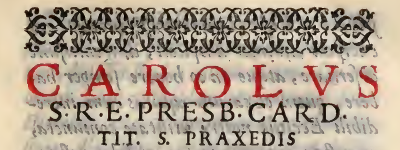

MEDIOLANI,

Ex Officina Michaelis Tini.

M. D. LXXXI.

CAROLVS
S·R·E· PRESB· CARD·
TIT. S. PRAXEDIS
DEI ET APOSTOLICAE SEDIS
GRATIA ARCHIEPISCOPVS
MEDIOLANI
OBLATIS

Salutem in Domino.

NVNC tandem filij, quas iamdiu à nobis expectasse uos, uel potius expetisse scimus, Congregationis nostræ institutiones in manus uestras aditæ ueniunt. Prodeunt illæ nunc quidem ex intimis animi nostri sensibus in lucem, in sinumque uestrum recta fe-

ſtinant. Veſtra iam intereſt, promptè eas excipere, libenter amplecti, diligentiſſimè obſeruare, atque in eo honore ſemper habere, quem et earum æquitas cum incredibili Eccleſiæ noſtræ utilitate coniuncta, et noſtra erga uos pietas, et fides ueſtra, et ueſtrum obediendi inſtitutum efflagitare uidetur. Nam labor noſter, ac ſtudium, quod in hiſce condendis adhibuimus, irritum plane eſſet; et uos prætereà omni fructu, quem ex illis capere oportet, omnino careretis; Si uos operæ, ſollicitudiniq; noſtræ, ueſtris animis, ſtudijsq; ueſtris, haud reſpondeatis; hasq; noſtras, quas uobis in præſentia offerimus inſtitutiones, toto pectore non amplectamini. Quare, ne id accidat unquam; magnopere cauere debetis. Nam ut corporis humani conſtitutio abſque neruis, et compagis uinculorumq; adminiculo cohærere, uimq; ſuam conſeruare non poteſt; ſic ſocietatis huius corpus neque ſtare, neque contineri ualet ſine certis quibuſdam

institutionum quasi uinculis. Varia quippe sunt, ac multiplices animorum propensiones, diuersa studia, atque mores. Quamobrem, nisi quibusdam preceptorum sanctionibus collegia connectantur, et ad unum finem dirigantur; ne quamprimum dissoluantur, dirimanturque, periculum est. Illis n. uoluntatum uarietas, studiorum diuersa ratio, morum dissimilitudo temperatur; dispersa colliguntur; dissipata colligantur; multa demum unum efficiuntur. Cum omnes autem, qui se in aliquam societatem aggregarunt, magnam adhibere oporteat diligentiam, et curam, ad eius societatis leges cognoscendas, atque obseruandas; tum uos id maxime ac diligentissime facere omnino debetis. Magna enim principiorum est uis, ac latius emanans, seq; in omnem partem innata quadam facultate diffundens. Atque ut ab radice arbor, et à fonte effluunt riui; ita suis principijs cætera quoque omnia respondent. Cum igitur

huius congregationis vos ipsi primordia, et quasi primitiæ sitis; illud in animum plane inducere debetis, et quasi altius figere, uestrum hoc in genere exemplum plurimum esse momenti, non solum apud præsentes, sed apud posteros etiam habiturum: in eamque propterea toto pectore curam uobis esse incumbendum, ut quam optimum, atque præstantissimum sit exemplum istud uestrum. Vos estis filij tanquam Ciuitas in altissimo monte sita, et oculis omnium exposita. In uos præsens hominum ætas, in uos Posteri animos, mentesque conuertent. Quapropter cauendum uobis est, ne quid indecorum, ne quid remissum, ne quid ab institutæ Vitæ ratione alienum in uobis animaduerti ullo unquam tempore possit. Vos estis lucerna Congregationis huius in sublimi candelabro, unde in omnes partes splendor, lumenque diffundatur, accensa. Vos estis sal, quo cætum hunc Oblatorum in omnem ætatem condiri oportet. Maneat igi-

tur

tur præclaræ mentis ueſtræ, præſtantiumque actionum ſplendor in omnem ætatem: Vigeat uirtutum ueſtrarum memoria in omnia ſecula. Nihil unquam de honeſto ſtudio; nihil de præſtanti in quouis uirtutis genere contentione remittite. Non quantum profeceritis, ſed quantum ab Antiquis illis probis huiuſce etiam ciuitatis Sacerdotibus, quantum ab Apoſtolis, quantum ab ipſo IESV CHRISTO Domino noſtro abſitis, uobiſcum cogitate. Haſce inſtitutionis ueſtræ Regulas in manibus ſemper, multo autem magis in animis, et in actionis uſu habete. Nihil in his temerè, nihil inconſideratè poſitum eſt, nihil ſuperuacaneum, nihil inutile. Omnia à nobis diligenter expenſa ſunt, et cum lectisſimis, ſapientibusque Viris collata; et quod caput eſt, magnis ac diuturnis precibus, atque etiam lachrymis à Deo poſtulata, et, ut ſperamus, impetrata. Quare, neque quicquam eſt, quod in his iure contemni posſit,

aut

aut parui æstimari debeat. Omnia enim tum ad animarum salutem procurandam, tum ad ipsam congregationem conseruandam ita spectant, ut, si quidpiam eorum omittatur; uel uestrum officium cum aliquo animarum dispendio desiderari, uel statum ipsius congregationis damnum facere necesse sit. Sed de his satis. Reliquum iam est filij, ut Vos congregationem istam Oblatorum Sancti Ambrosij, quam nos totius Mediolanensis Ecclesiæ causa instituisse scitis, sic complectamini, ut illam et uirtutum uestrarum exemplis foueri, et spiritualibus progressionibus ornari, et benefactis auctiorem, splendidioremque reddi, in eaque amplificanda neque piam uoluntatem, ardensque studium, neque promptam obedientiam, officiumque perfectum in uobis desiderari cognoscant omnes: Vobisque præterea persuadeatis, nos, pro Archiepiscopalis nostri muneris ratione, proq; paterna charitate, qua uos unicè in CHRISTO

dili-

diligimus, Vestras in uia Domini progressiones, quantum in nobis est, perpetuò esse adiuturos; de uobisq; adeo sollicitos fore, ut, quemadmodum pro Ecclesia huius salute non inuigilare solum, sed uitam etiam profundere, si opus sit, parati sumus; ita nihil inexcogitatum, nihil intentatum in posterum simus relicturi, quod ad uestras omnium, uestraque congregationis rationes pertinere arbitrabimur. At uero ut immortalia denique præmia reportetis, abundantioremque indies Diuinam gratiam consequamini, Deum orabimus, obsecrabimusque omni assidua prece. Dat. Mediolani, Idib. Septembris. M. D. LXXXI.

INSTITVTIONVM AD OBLATOS PERTINENTIVM, EPITOMES.

LIBER PRIMVS.

DE SCOPO OBLATORVM, et congregationis illorum fundamentis.

CAP. I.

BLATORVM Congregatio cum ex hominibus constet, qui Sanctissimo Patri Ambrosio, Ecclesiæ Mediolanensis Antistiti, et Patrono, ultro suaq. sponte sese offerunt; debent illi profecto omnes sibi persuadere, ad multiplicia huius Ecclesiæ munera fungenda, & ad pia, præclaraq. opera præstanda sese uocari. Hos enim Ambrosio Duce militantes, qui tam strenue, dum in terris fuit, pro Ecclesia Mediolanensi se gessit, illius exemplo labores quosque perferre, difficillima quæque superare, omne uirtutum genus complecti, animasq. tandem, omni sanctarum uirtutum contentione ad CHRISTVM ducere oportet. Quare ita etiam se conformare omnino debent, ut in rebus gerendis, atque in omni uiuendi ratio-

 ne,

ne, sanctum quendam animi ardorem perpetuò sentiant, atque alant. Vim autem istam animi insignem, præclaramq́ uirtutem, tum demum assequi se posse confidant, si huius quidem Diocesis Animas, quasi fructum esse uberrimi agri, à Sanctißimo illo Patre nostro exculti, meminerint in primis; tum dies, noctesq. secum cogitauerint, agrum hunc à præstantißimo illo uiro diuinis doctrinis, sanctis exemplis, aßiduis uigilijs, egregijs meritis, et laboribus summis comparatum fuisse; ac post eum denique Archiepiscopis successoribus, illisq́ adeò omnibus, qui in hac cura quouis modo opem ferunt, à Deo, ac Domino Nostro IESV CHRISTO plurimum esse commendatum. Hæc si præstiterint; illud etiam plane sequetur, ut eos singulari potius erga Animarum salutem pietate, et inflammato Diuini cultus desiderio, studioq; obtemperandi ijs, qui in illos Diuinam potestatem exercent atque auctoritatem, huius congregationis susceptum institutum perfecte exequi, quam pœnarum metu, cognoscant omnes.

Cum autem huic congregationi huiusmodi sit propositus scopus, atque finis; illud etiam, ut necessariò consequens, recipiatur, oportet, eiusdem congregationis homines, Reuerendißimi Archiepi-

scopi Mediolanensis ecclesiæ ministros omnino esse debere, cui scilicet pastoris, speculatorisq. officium in hac ecclesia, eiusdemq. procuratio, atque gubernatio, ut illius animas ad æternæ salutis iter dirigat, commissa est. Quocirca præcipuum etiam huius congregationis fundamentum, in exquisita, ac plane perfecta erga ipsos Archiepiscopos ecclesiæ Mediolanensis obedientia positum esse debet, ad Dei gloriam, et animarum eiusdem ecclesiæ salutem impensè procurandam, adiuuandamq., et promouendam.

Huiusmodi autem obedientia duabus rebus innitatur, oportet, uoto, et constitutionibus: uoto quidem, tanquam forma uoluntatem perficiente, atque firmante: constitutionibus uerò, quasi regula dirigente, uiamq. præmonstrante eorum, quæ amplectenda, et quæ fugienda sunt: de quibus mox agetur, postquam de genere illorum, qui in numerum oblatorum recipiendi sunt, et de eorundem conditionibus, muneribusq., cum ordo rerum ita postulare uideatur, pertractatum erit.

DE CONDITIONIBVS EORVM, qui in congregationem Oblatorum recipiendi sunt.

CAP. II.

IN Oblatorum congregationem ascribantur, atque admittantur, cum nostræ huius, tum alterius etiam cuiusuis dioecesis homines, qui sacris Ordinibus initiati sunt, uel, si nondum initiati, ea tamen ætate sunt, et illis conditionibus præditi, ut, qui illis initientur, digni, et idonei habeantur: Nisi forte, quod ad ætatem attinet, propter alicuius uel insignem animi indolem, uel præstantes animi uirtutes, uitæq. conspicuam probitatem, in hoc immaturioris ætatis non habendam esse rationem, congregationiq. nihilominus eum ascribendum, Reuerendissimus Archiepiscopus censuerit: qui certe tamen decimum sextum annum saltem agat. Neque uerò alicuius receptioni impedimento sit, quòd ecclesiasticum beneficium, officiumuè cuiusuis generis ille obtineat; si modò, quod residendi onus coniunctum habet, intra huiusce Dioecesis limites contineatur.

Iam uerò, cum huiusce congregationis actiones præstantissimæ, atque grauissimæ sint omnes, utpote quæ animarum fructum, Mediolanensisq. huius

ecclesiæ cultum complectuntur; ea sane cura, animaduersioq. à Reuerendissimo Archiepiscopo adhiberi debet, in quo omnis huius rei facultas posita est, ut literatura non uulgari exculti, pietate insignes, egregijs moribus, præstantiq; ingenij indole præditi, cæterisq; uirtutibus ornati, cum industria partis, tum diuino munere infusis, eligantur, qui in Oblatorum congregationem sunt cooptandi. Ita.n. fore cum ratione sperandum est, ut, si non omnia instituta congregationis munera, at plura certe ex his singuli illorum recte obeant. Contra uerò reijciantur omnes, tum indocti, tum, quorum ingenium rude, aut impuri, improbiue mores reclamant, tum uerò etiam maxime, qui alio nomine, causaue, sacris canonibus, ab ordine sacro suscipiendo, aut exequendo prohibentur.

Admittantur uerò etiam præter huiusmodi clericos, laici aliqui uiri, et uxorem habentes, et domi suæ commorantes, qui pietate insignes, & ad ea officia præstāda accommodati censeantur, quæ congregationis instituto pro illorum conditione conueniunt. Verum, qua ratione, ac diligentia, cautioneue in hisce omnibus seligendis, ac comprobandis, tum quibus ritibus, et cerimonijs in illis ipsis in congregationem recipiendis sit utendum: ex constitutionibus ipsius congregationis petendum erit.

DE FORMA OBLATIONIS.

CAP. III.

SED quoniam ex Oblatorum numero non censetur quispiam esse, qui uoto obedientiæ oblationem non confirmauerit; propterea, cum Reuerendissimo Archiepiscopo quis sese offert, tum obedientiæ uotum coram illo nuncupet, oportet, iuxta formulam uerborum, quæ mox præscribetur.

Liberum tamen sit Reuerendissimo Archiepiscopo, sola aliquando oblatione facta, uoti nuncupationem, receptionemq; in aliud tempus, atque adeo in aliquot etiam menses differre, non tamen ultra annum, nisi insignis aliqua causa obstiterit. Immo uerò, si quis absque Reuerendissimi Archiepiscopi facultate, concessuue, uotum intra annum coram Archiepiscopo ipso non fecerit; is à congregatione statim exclusus penitus censeatur.

Voto autem rite nuncupato, atque ab Archiepiscopo recepto, congregationi is ascriptus statim dicatur, sitq. et eius legibus, et institutis addictus perpetuo, et Indulgentijs, priuilegijsq. Oblatorum omnibus fruatur.

Sed, quod de oblatione uoto confirmanda præmissum est, id de clericis præsertim intelligatur, cum laicos

cos oblationem uoto confirmare necessarium non sit. Qui quidem laici omnes nullum in congregationibus, conuentibusue Oblatorum locum, quouis nomine, praetextuue habere censendi sunt: tametsi et illi quoque omnes nihilominus omnium congregationis bonorum operum, benefactorum, ac meritorum participes sint. Porro autem ipsa uoti clericorum formula, hoc modo, hisq. uerbis concipi debet.

EGO N. Omnipotenti Deo, et sanctissimo Patri nostro Ambrosio, coram Beatissima Virgine, Dei Matre MARIA, et tota coelesti curia, ac tibi quoque locum Sanctissimi Patris nostri Ambrosij hic obtinenti, Reuerendissime Domine Pater Archiepiscope, caeterisq. deinceps Archiepiscopis, sanctae Mediolanensis ecclesiae successoribus tuis promitto, spondeo, ac uoueo perpetuam obedientiam in his omnibus, quae mihi praecipientur, ad Dei gloriam, et salutem animarum eiusdem ecclesiae procurandam, adiuuandam, et promouendam, ad praescriptum institutae congregationis Oblatorum Sanctissimi Patris nostri Ambrosij: illudq. praeterea spondeo, ac uoueo, me in congregatione, et instituto hoc perpetuo uicturum.

Quod si uoto obedientiae in aliud tempus prorogato, sola fiat oblatio: talis ferme erit oblationis formu-

la, qualis uoti obedientiæ existit, nisi quòd in locum horum uerborum, Promitto, spondeo, et uoueo, *hoc ipsum uerbum,* offero *substitui debet.*

Sed quoniam sola uoti nuncupatione clericus quisq. Oblatus esse non censetur, nisi uotum quoque ipsum ab Archiepiscopo recipiatur; idcirco receptionis eiusmodi formulam hoc loco præscribere uisum est.

Dominus noster, Iesus Christus, pro cuius amore, et gloriæ propagandæ studio hanc oblationem fecisti, tibi benedicat, et gratia sua perpetuo te custodiat, et sanctissimus Pater Noster Ambrosius, quem præcipuum Patronum elegisti, suis precibus, et meritis, gratiam tibi impetret, qua in huius congregationis instituto uberes fructus, ad Dei gloriam, et Animarum salutem proferas Mediolanensi Ecclesiæ. Et Ego tibi benedico, teq. in numerum Oblatorum recipio.

Formula uero oblationis laicorum talis sit.

Ego N. in conspectu Omnipotentis Dei, Gloriosissimæq. semper Virginis Mariæ, necnon Beati Patris nostri Ambrosij, ac totius curiæ cœlestis prostratus tibi Reuerendissime Archiepiscope, Pater, et Domine mi, cæterisq. deinceps Archiepiscopis, sanctæ ecclesiæ Mediolanensis successoribus tuis, perpetuã obedientiã offero, tam in ijs, quæ ad curam, salutem, spiritualemq. pro-

greslum

greſſum animæ meæ pertinent, quàm in illis etiam, quæ ex congregationis huius inſtitutis per me præſtanda erunt, in operibus, officijſq. charitatis in Deum, et miſericordiæ in proximos, adhibendis.

Hactenus de conditionibus, et forma oblationis, cùm clericorum, tum laicorum.

Sequitur de muneribus utriuſque Oblatorum claſsis.

DE IIS QVAE AB OBLATIS, præſtari debent.

CAP. IIII.

OBLATI clerici iuxta præſcriptum Reuerendiſsimi Archiepiſcopi, illiusq. iudicium, quod de unoquoque eorum faciet, prout et occaſio poſtulabit, et uniuſcuiuſque ingenium, doctrina, animiq. inſtructio, atque uis monſtrabit, ab illius iuſsis nuſquam recedentes ita ſe comparent, ut ſemper parati ſint ad ſacras lectiones exercendas, ad concionandum, ad confeſsiones audiendas, aliaq. catholicæ eccleſiæ ſacramenta miniſtranda, ad animarum curam ſuſcipiendam, ac gerendam, ad eccleſiaſticas functiones quaslibet, cuilibet eccleſiæ præſtandas, ad pauperes erudiendos, ad clericorum educatio-

nem, et institutionem; ad seminariorum, collegiorumq. piorum gubernationem, ac procurationem, aliauè officia in his ipsis locis exequenda; ad Visitationis, Missionisq. munus rectè ac diligenter obeundum, ad quamlibet denique actionem piam prompte administrandam, et ad omne charitatis, et misericordiæ officium piè, studiose, apte, accurateq. obeundum.

Laici uero oblati ea misericordiæ, charitatisq. erga alios munera, sedulo pieq. præstent, quæ congregationis instituto, pro illorum conditione, conueniunt. Grammatici literas gratis pauperes, pueros, et adolescentes, doceant: Medici ægrotos curent: Iurisconsulti, et Causidici lites dirimant, ac sedent dissidia tollant; pacem concilient; egentium, Viduarum, Pupillorum, aliorumq. in carceres coniectorum, ac defensoribus destitutorum causas agant, et tueantur; eorundemq. ærumnas, ac calamitates diligenti opera, omniq. ratione subleuent: Vnusquisque illorum pijs locis charitatis omnia præstent officia: Xenodochiorum ægros inuisant: moribundos, ut piè, christianaq. fide nixi, in Domino moriantur, sedulò cohortentur: eos, qui in carcere detinentur, amanter consolentur: alia denique istiusmodi christianæ charitatis, qualiacunque illa sint, exerceant officia.

Quoniam

Quoniam autem inter præcipua huius congregationis munera, ut etiam ex pontificijs literis Gregorij xiij. cognoscere licet, clericorum cura, et institutio censetur, eorum præsertim, qui in seminarijs educantur; quemadmodum ad eandem quoq; spectat cura, tum Collegij Heluetiorum, Rhætorumue, (cuius quidem gubernatio ab Archiepiscopo Mediolanēsi, facultate p literas pontificias eiusdē Greg. xiij. tradita, pendere perpetuò debet) tum Collegij Borromei in Ticinensi urbe constructi; unde plures quocunque tempore profecturos esse sperandum est, qui literis ornati, et ecclesiastica disciplina informati, Mediolanensi ecclesiæ inseruiant; idcirco et tota ipsa congregatio uniuersè, et singillatim Oblatorum quilibet, istorum adolescentum, istorumq; collegiorum, aliorumq; præterea, pro Clericorum, laicorumq; institutione, in hac ciuitate, Dioecesiue, eadem deinceps ratione construendorum, procurationem libentissimo animo suscipiant; cum id Reuerendißimus Archiepiscopus huic congregationi tanquā unum ex præcipuis muneribus ad ipsam pertinentibus imponendum statuerit.

Præterea uerò, cum et Visitatio, et Mißio, præstantißimæ ac utilißimæ partes sint omnium huius congregationis functionum, ipsiq; Archiepisco-

po acceptissimæ; propterea, cum Reuerendissi= mus Archiepiscopus opera Oblatorum uti uolue= rit, in Prouinciæ Mediolanensis, alicuiusuè eius partis uisitatione, cum auctoritate etiam aposto= lica facienda, alijsue in functionibus cum Ar= chiepiscopali auctoritate præstādis; uel cum Mis= sio item ad Dei cultum, animarumq; salutem pro curandam, illis ab eodem præscribetur; tum sedu= lò, libenterq; suam in his præstent operam. Quam obrem, si fortè in Regiones Heluetiorum, aut Rhætorum, illisuè subiectorum populorum, non= nullos, qui ex eisdem regionibus sint, ab Archie piscopo aliquando mitti contingat, pro fide catholi ca, uel seruanda, uel instauranda, aut alia qua= uis de causa ad ecclesiæ dignitatem spectante; tum uerò uel maximè per summam obedientiam sese promptos ad hæc exequenda exhibeant, omni officio, ac pietate potius studentes, ut his in locis catholicam fidem promoueant, ac tueantur, pe= stiferamq; hæresim radicitus euellant, si quam ea infectam Prouinciam, Prouinciæuè partem com= periant. Illas enim regiones, Mediolanensis ec= clesiæ Dioecesi finitimas, et coniunctas, à labe hæresum curari, purasq; seruari quā maximè re= fert, ne ad aliquam ecclesiæ nostræ partem ser= pat exitiosa eiusmodi lues.

Cæterum

C æterum, ut alijs etiam in rebus sciant Oblati, quæ ui uoti obedientiæ facere, quæue omittere, ac uitare illos oporteat; hæc quoque sedulo animaduertant.

N ulli oblatorum liceat, neque beneficium aliquod, siue ecclesiasticum, siue alterius generis sit, accipere, nisi Reuerendissimo Archiepiscopo iubente; neq; item cuiusuis beneficij ratione, quamuis ab alijs uocatus, uel etiam ex decreto ipso Tridentino nominatus ille sit, examini sese hoc nomine subijcere; neq; rursus acceptum dimittere, nisi eodem Archiepiscopo consentiente.

C ontra uerò, quale quale sit beneficium, quod suscipere iusserit Archiepiscopus; id illi omnes promptè, ac nihil tergiuersantes suscipiant, seruatis tamen et Canonum, et Pontificum, et Conciliorum sanctionibus, quibus et beneficiorum multitudo prohibetur, et de suscipientis probatione cauetur.

N ullus Oblatus ad beneficium, officiumuè deserendum, uel dimittendum astringitur, si quod fortè illorum aliquis habet, cum uel sese offert, uel uotum obedientiæ nuncupat, uel in congregationem recipitur.

Q uod autem de beneficijs non dimittendis sine consensu Archiepiscopi supra dictum est; id adeo ratum

tum esse debere decernitur; ut etiam, si Oblatorum quispiam cumulatiora opera, studiaq; maiora, ad uniuersæ Dioecesis utilitatem conferendi desiderio accensus, beneficium, officiumue ullum ecclesiasticum, cui uel residendi in choro, uel aliud quodcunque onus sit coniunctum, relinquere uelit; id nulla ratione facere possit, absque Reuerendissimi Archiepiscopi consensu. Eo enim renuente, libenter retineant Oblati, quod habent: annuente autem, dimittere illis liceat, si placet, seruatis tamen summorum Pontificum, Conciliorumq; sanctionibus, et sacrorum Canonum legibus, de beneficiorum dimissione.

Beneficium, officiumue ecclesiasticum obtinentes, cui residendi onus coniunctum est; (inter hæc autem beneficia, quod attinet ad huiusmodi constitutiones, canonicatus etiam omnes esse intelligatur quarumcunque ecclesiarum, in quibus canonici nonnulli in choro conueniant, saltem diebus festis, ad diuina aliqua officia concelebranda) cum in Oblatorum congregationem cooptantur, licet ut cæteri Oblati, Reuerendissimo Archiepiscopo eiusdem obedientiæ uinculo subijciantur: nullis tamen teneantur legibus, aut institutis, quæ functiones beneficio, officioue, quod habent, debitas, impediunt; atque, ne muneri satisfaciant, quod natu-

ra illius beneficij, officijue postulat, prohibent.

Porrò autem, qui beneficium dimiserint, cum propter huiusmodi beneficij dimissionem soluti sint, liberamq́; illorum naturam acquisierint, qui nulla residendi necessitate sunt astricti, eorumdem quaque partes, conditionemq́; sequantur, necesse est.

Si qui rursus Oblati, nulli residendi iure, ecclesiæ addicti, Reuerendissimo Archiepiscopo iubente, beneficium aliquod ecclesiasticum post susceperint, cui residendi munus debeatur, hi quippe, cum in illorum classem, qui residendi uinculo sunt astricti, ascripti iam sint propter beneficij illius adeptionem, eorundem deinceps conditionem, naturamue sequi debent.

Hæc igitur diligentissime, perpetuoq́; seruent, atque præstent Oblati, qui se obedientiæ uoto, Reuerendissimo Archiepiscopo mancipârunt.

Verùm, si quis perfectionis uitæ desiderio incensus, quo suscepti huius instituti studijs, officijs, atque exercitationibus, liberius seipsum dedat, uel paupertatem etiam uouere, uel saltem externorum bonorum quorumcunque, siue laicalium, siue ecclesiasticorum, quæ quouis modo, uel in præsentia habet, uel in futurum habebit, redituumq́; ex bonis illis proficiscentium administrationem, et usum omnem, seruato possessionis, ac dominij, ut

dicunt, iure, obedientiæ uoto subijcere uelit; et hoc quoque redituum subiectionis, aut paupertatis uotum, explorata illius mente, planeq; perspecto constantis animi desiderio, uel in ipso uoti obedientiæ tempore, uel alio deinceps, Archiepiscopus suscipiat. Hisce enim uotis obstricti Oblati, tum faciliorem perfectionis acquirendæ uiam ingredi, tum sæcularibus curis omnibus soluti, uniuersæ congregationis spiritualia bona, atque incrementum, liberius atque impensius procurare poterunt.

Si quis igitur paupertatem uouere uoluerit; tunc uoti formula talis sit.

EGO N. Dei benignitate, et misericordia, in sanctissimi Patris nostri Ambrosij Oblatorum numerum ascriptus, perfectioris nunc uitæ desiderio ductus, coram diuina Maiestate spondeo, ac uoueo, me ex huiusce congregationis instituto, paupertatem perpetuò seruaturum.

Quod si bonorum tantùm subiectionem uouere uoluerit; eadem seruetur uoti formula; nisi quòd pro postremis illis uerbis Spondeo, ac uoueo me ex huiusce congregationis instituto paupertatem perpetuò seruaturum; *hæc erunt subdenda,* Bonorum quorumcunque, siue laicalium, siue ecclesiasticorum, quæ aut in præsentia possideo, aut ad me in posterum quouis nomine perue-

nient

ac pertinebunt, fructuumq; pariter, atque redituum ex ijs bonis prouenientium administrationem, curam, & omnem usum, saluo tamen iure possessionis, ac dominij, Reuerendissimi D. Archiepiscopi obedientiæ ad huiusce congregationis præscriptũ subijcio, addico, & ita uoueo.

DE CONDITIONIBVS AD VOTVM, cum subiectionis bonorum & fructuum, tum paupertatis, pertinentibus.

CAP. V.

VERVM, quod ad subiectionis bonorum, fructuumq; uotum attinet, et illud quoque decernitur, per huiusmodi uotum non prohiberi Oblatos, quominus alia etiam bona, quouis nomine, tituloue, ac iure acquirere, & consequi poßint, aut quominus, Archiepiscopo iubente, quoduis ecclesiasticum beneficium, siue illud residendi munere obstrictum sit, siue liberum, suscipere, et retinere ualeant; Sed istiusmodi tamen omnia bona, atq; beneficia, eorumq; fructus omnes eandem sortiri subiectionis legem, quæ superioribus imposita est, eodemq; teneri uoto. Qui uerò paupertatem uouerunt; illorum uotum in hac congregatione duas habere conditiones anne-

xas declaratur: quarum una est, quòd, quanquam, qui ita uouent, quominus bona aliqua, siue mobilia, siue immobilia, fructusue eorum, aut quouis modo acquisitos reditus possideant proprio nomine, ui uoti prohibentur; ipsi tamen bonorum omnium, fructuum, ac iurium quorumcunque, quæ quouis nomine, tituloue ad eos spectare alioqui possunt, non suo quidem proprio, sed congregationis nomine, administrationis capaces censeantur: cum præsertim eorum loco ipsa succedat congregatio, cui sane omnia per eos acquisita bona, iuraq; annexa statim intelligantur: quæ cum priuilegio Sanctißimi D. N. Gregorij XIII. omnium legatorum, donationum, dispositionumq; omnium quocunque nomine, et à quibusuis pijs hominibus proficiscentium capax facta sit: eorum quoque Oblatorum loco, ac nomine, qui paupertatis uoto astricti sunt, succedendi uim habere, subrogataq; censeri decernitur, quibuscunque bonis, quacunque ratione, iureq; ad illos spectantibus: Altera conditio est, quòd uouentes possint absque uoti solutione, uel præuaricatione, immo debeat omnino, Archiepiscopo iubente, quodcunque beneficium recipere, quod animarum curam tituli nomine exercendam coniunctam habeat: cum præsertim ea conditione, et eo animo

nun=

nuncupandum esse eiusmodi uotum, talemq; nuncupatum naturam seruare debere sanciatur; ut sponte suscipiendi quidem beneficium, ut diximus, facultatem uouenti adimat, cum tamen non impediat, quin ab Archiepiscopo iussus recipere possit, ac debeat. Cæterum, cum in hosce homines huiusmodi conferentur beneficia; tum uotum paupertatis, quo illi obstringebantur, in uotum subiectionis illico commutatum censeatur, atque homines ipsos eorum ordini ascriptos iam esse, qui fructuum, et bonorum subiectionem, ex congregationis instituto, præstare debent.

Quanquam istis quidem, qui huiusmodi paupertatis uoto tenentur, non sint danda ecclesiastica beneficia sine magna ab Archiepiscopo adhibenda cautione. Cum enim hi quasi fundamenta quædam, et bases congregationis sint; istos ipsos et in ædibus sancti Sepulchri, et in aliis eiusdem generis perpetuo commorari, et ad unumquodque officij genus quocunque tempore, cùm in Ciuitate, tum in Dioecesi prompte exequendum, liberos esse, et expeditos maximè decet.

DE RATIONE ADMINISTRATIONIS fructuum, Archiepiſcopi obedientiæ ſubiectorum.

CAP. VI.

NEQVE uerò fructus Reuerendiſſimi Archiepiſcopi obedientiæ ſubiecti in alium uſum impendi, conuertiuè debent, quàm aut in ſubleuanda inopia, et indigentia ipſorum Oblatorum, eorumq; conſanguineorum, uel affinium, aut in ijs rebus iuuandis, ac præſtandis, quæ ad quoslibet congregationis uſus pertinent, aliauè pia opera.

DE RATIONE VOTORVM ſupra expoſitorum.

CAP. VII.

AT uerò duplex uotum ſupra expoſitum, ſiue ſit obedientiæ tantùm, ſiue ſubiectionis bonorum, paupertatiſue, non ſolenne, ſed ſimplex et dicatur, et habeatur, etiamſi coram pluribus teſtibus, publicisq; et ſolennibus adhibitis cerimonijs, celebretur.

DE FACVLTATE, ET RATIONE excludendi Oblatos à congregatione.

CAP. VIII.

QVEMADMODVM uerò multiplicibus ministerijs, uarijsq; operibus Oblatos, quamplurima pietatis, et charitatis semina spargentes, uberrimosq; fructus inde colligentes, et uniuersæ Mediolanensi Ecclesiæ plurimo adiumento, et congregationi ipsi incredibili ornamento perpetuo fore, et præterea uniuersæ quoque congregationi carissimos futuros esse haud dubium est; ita sane, si quis eorum (quod Deus auertat) sui muneris, et dignitatis oblitus, propriamq; et aliorum salutem negligens, atque constitutionibus suæ congregationis non parens, socordiæ, et uitijs se tradiderit, unde alijs quidem scandalo, congregationi uerò dedecori sit; hunc à congregatione excludendum esse inficiandum non est. qua ratione enim, tuendi corporis causa, corrupta, morboq; marcescentia membra præcidere, secariq; aliquando oportet; eadem nempe conseruandæ congregationis gratia, si qui ex Oblatis magnis animi uitijs laborauerint, a Reuerendissimo Archiepiscopo segregãdi sunt,

et

et excludendi, uoti uinculo soluti, quod in congregatione nuncuparint; siue illud obedientiæ tantùm sit, siue etiam paupertatis, uel subiectionis bonorum.

Non solum autem hos delictorum gratia, sed bonos etiam interdum iusta aliqua de causa dimittendi facultas apud Archiepiscopum omnino libera sit. quorum tamen nullum missum faciat, nisi uoti cuiuscunque in congregatione emißi uinculo liberatum.

Qui autem exclusi quacunque causa fuerint; hi liberi omnino sint ab omni conscientiæ scrupulo, quod ad uota emissa attinet: Neque semel dimißi iterum recipiantur.

Si qui excludendi sunt; ijs plane omnia, quæ per illos ad congregationem peruenerunt, bona, restituantur, tum mobilia, quæ extant, tum immobilia, si qua uel ab initio secum attulerint, uel per eos quouis nomine acquisita sint; deductis tamen impensis, illa bona meliora reddendi gratia, aut alia huiusmodi ratione, quouis modo factis.

Si quos uerò uel paupertatis uoto deuinctos, uel ad Titulum mensæ communis sacris initiatos, uel certe eidem mensæ ascriptos, excludendos esse Reuerendißimus Archiepiscopus censuerit;

si

si ea inopia laborent, ut unde uitam sustentent, non habeant; illorum inopiæ, priusquam excludantur, consulere debet Reuerendissimus Archiepiscopus, ne illis desint, quæ ad uitam sustentandam necessaria sunt: nisi culpam aliquam admiserint, per quam Sacrorum Canonum iure, beneficijs etiam Ecclesiasticis, si quod haberent, mulctari debuissent.

INSTITVTIONVM,
AD OBLATOS PERTINENTIVM,
EPITOMES
LIBER SECVNDVS.

DE VARIIS OBLATORVM domibus, & familijs.

CAP. I.

OSTQVAM de uotorum, quæ ab Oblatis fiunt, nuncupanturuè, officiorumq; ratione, superiori libro pertractatum fuit; nunc de ædium, familiarumq; ipsorum Oblatorum multiplici ratione, in hoc altero libro agendum uidetur.

Harum igitur familiarum domus, aliæ propriæ, aliæ communes dicuntur. Propriæ illæ sunt, quæ oblatorum usui solùm dicatæ, proprijs illorum institutis reguntur: Vt domus sancti Sepulchri, et aliæ in posterum construendæ, quæ eandem uiuendi rationem, eademq; sequentur instituta: quas quidem collegiatas etiam domos in hisce constitutionibus ubique nominari placuit

cuit. His communis, certus, stabilisq;, ac firmus in perpetuum uictus designatus est. Præter has autem, illæ quoque, in quas Oblatorum nonnulli simul uicturi conueniunt, beneficia obtinentes, quibus residendi onus adiunctum est, propria eodem modo habeantur, et proprio nomine conuictorum domus appellentur: quibus tamen neque certus, neque stabilis, perpetuusue uictus, ut superioribus, constitutus est. Communes uero dicuntur, ut Seminariorum, ac multiplicis hominum generis collegiorum domus, quas tum Oblati, tum clerici alij communiter studij causa unà incolunt, Uaria in his pro diuersa personarum ratione instituta seruantes.

Verum, quoniam Oblati in eiusmodi domos recipi nequaquam omnes possunt, aut propter multitudinem, aut quia propter impedimentum beneficiorum, quibus residendi onus coniunctum est, in domibus ecclesiarum, quibus inseruiunt, habitare tenentur: horum certe omnium gratia, qui extra dictas domos domicilium habent, ne illis instituendis sua desint auxilia, plura etiam alia uarijs in locis constituentur Oblatorum consortia, quibus singulis præpositi singuli, de quibus infra suo loco dicetur, à Reuerendissimo Archiepiscopo deligendi præerunt.

Quæ igitur ad omnium istiusmodi domorum, et familiarum distinctionem, et propriam Oblatorum in illis uiuendi rationem pertinent: singillatim hoc libro comprehendentur. Quæ uero illarum, uniuersæq; adeo congregationis procurationem, gubernationem, administrationemq; complectuntur: ex præscriptionibus, et constitutionibus ipsius congregationis, uberius sumere oportet: Cum præsertim nihil eorum, quæ ad singulorum Oblatorum institutum pertinent, pars illa contineat: Sed ea tantum tradat, quæ scire illos oportet, qui Oblatorum gubernationi, eorumq; congregationi præsunt.

DE COLLEGIATIS DOMIBVS.

CAP. II.

OBLATORVM congregationis in perpetuum quasi basis sit Ecclesia Sancti Sepulchri, eiusdemq; domus Præpositus, quasi caput. Huic uero Capiti, atq; uniuersæ huic Congregationi regendæ, rebusq; omnibus, quæ ad illam pertinent, gubernandis, Reuerendißimus Archiepiscopus Ecclesiæ Mediolanensis præsit.

Porro autem Ecclesiam Sancti Sepulchri his potissimum

simum rationibus deligere placuit. Nam et iam pridem à populo Mediolanensi magna ueneratione illa colitur: et in media ciuitate constructa, quasi Umbilicus iacet: et superiorum temporum malitia, cum dilapsa cleri disciplina, deprauatisq. populi moribus, raro pietas appareret, tum ueneranda ista ecclesia perpetuæ pietatis, et religionis semina seruauit: quandoquidē in hac perpauci recepti sacerdotes, uiri integerrimæ uitæ, salutisq. Animarum studiosissimi, præstantissima pietatis opera indefessi semper ediderunt: inter cæteraq. institutum scholæ Christianæ celeberrimum in multas partes primi disseminarunt.

Liceat uero semper Reuerendissimo Archiepiscopo alias etiam collegiatas huiusmodi domos, præter illam Sancti Sepulchri, huius congregationis quasi membra, et in Ciuitate, et Dioecesi constituere: si modo aliunde certus uictus illis in perpetuum assignetur, qui sustentationi eorum, qui ibidem commoraturi sunt, sufficiat. Sintq., qui illic habitaturi sunt, Oblati, decem, uel octo saltem numero.

Quod si ædes etiam nonnullas, tamquam oblatorum hospitia, qui ad functiones, pro sui instituti ratione, in Dioecesi præstandas, aliaue de causa mittuntur, constituere decreuerit Archie-

piscopus; his et Oblatorum numerum, qui ad illas diuertant, et sumptuum rationem, atq; summam, pro sua uoluntate, decernere poterit; prout animarum Dioecesis saluti, et Congregationis disciplinæ conseruandæ conducere cognouerit. Hæc tamen duo, Archiepiscopi successores nostri in primis pro prudentiæ suæ ratione diligenter animaduertent: quorum unum est, præstare Oblatorum numerum, redituśq; ipsos domus Sancti Sepulchri augere, quàm plures in ciuitate collegiatas domos ad usum Oblatorum erigere, ac constituere: Alterum uero, neq; plures domui Sancti Sepulchri, alijsue collegiatis huiusmodi domibus, quam illarum sumptu ali possint, ascribendos esse oblatos; ne quæ ad uiuendum sunt necessaria, illis desint: neq; etiam iusto numero pauciores, ut ad huiusce Ecclesiæ administrationem plures habeantur ministri.

In ædibus igitur sancti Sepulchri, alijsq; istiusmodi deinceps erigendis, habitent oblati omnes, diaconatus saltem ordine insigniti, beneficiumq;, quod residendi munus requirit, non obtinentes. At uero illi omnes excipiantur, qui Reuerendissimi Archiepiscopi iussu, uel apud illos manent, qui, beneficia residendi oneri subiecta habentes, uitam Communiter degunt; uel in pijs Collegijs,

domibusue

domibusue Seminariorum, aut alijs etiam locis, in quibus literarum studijs opera datur, commorantur; uel in diuersas Ciuitatis, Dioecesisue partes missi multiplicia Congregationis gerunt munera; aut deniq; ex causa ab Archiepiscopo probata per facultatem ab eodem scriptis traditam ad breue aliquod tempus absunt. Hos quidem enim omnes à domo Sancti Sepulchri, alijsque eius generis collegiatis ædibus ob eas causas abesse liceat.

Oblati in ædibus Sancti Sepulchri, uel huiusmodi commorantes, Victu communi utantur: præscriptiones eisdem ædibus datas, uiuendi normam, atq; rationem complectentes, diligenter custodiant.

Quod si horum alicui patrimonium, beneficiumue Ecclesiasticum simplex, uel quoduis aliud facultatum genus fuerit, unde suppeditari uictus possit ijs, ut illarum Aedium familiam, quæ cum una uiuunt, quantum sumptus, qui pro illis fit, requirit, subleuent, iustamq; propterea ex facultatum suarum fructibus portionem conferant; magnopere persuasum esse cupimus.

Eorum nemini liceat, in bonorum suorum, aut beneficiorum, aut negotiorum rationibus administrandis, litibus per se aut alijs rebus incumbere,

quæ

quæ congregationis instituto non conueniant, et spiritualis uitæ progreßioni, salutiq; aliorum procurandæ officiant. At hæc omnia fiant, (si modo fieri possunt,) uel à congregationis procuratore, uel ab alio, quem ipsi Oblati deligere maluerint; nisi ob iustam aliquam huiusmodi rerum tractandarum facultatem Oblatis ad tempus tradiderit Archiepiscopus.

Sed et illi quoq; in illis ipsis collegiatis ædibus Reuerendißimi Archiepiscopi iussu habitare permittantur Oblati, qui residendi muneri alligatum beneficium non habentes, quanquam neq; Diaconatus ordinem susceperunt, neq; ea ætate sunt, ut suscipere eum liceat; tamen ad diuinum cultum, domesticaue negotia illius Ecclesiæ, domusue collegiatæ, necessarij sunt.

Porro autẽ ex Oblatorum numero, qui beneficium Ecclesiasticum obtinent, residendi munus adiunctum habens, nullus omnino, etiam si bonorum suorum subiectionem Reuerendissimo Archiepiscopo uouerit, domui Sancti Sepulchri, aut alijs eiusmodi in posterum constituendis, neq; adiungatur, ascribaturue, neq; fructibus earum alatur, neq; demum in illis commoretur.

At contra, quicunque Oblatorum, neq; Ecclesiasticum beneficium obtinent, neq; patrimonium,

quod

quod ad sumptus necessarios satis sit; ij ad titulum mensæ communis domus Sancti Sepulchri, uel aliarum huiusmodi, sacris ordinibus initientur: neq; inde quoq; alantur, nisi illis quidem, seminariorum sumptu, uel alia ratione prouisum fuerit. Quod si illorum uictui tamen aliunde quacunq; ratione consultum fuerit, uel quantum satis est Archiepiscopi iudicio, uel aliqua ex parte; illinc sane mensæ communi parcentes, ut ex Pontificijs literis declaratur, uictum capiat.

Communis autem mensæ sumptibus, ut supra traditum est, alantur, non solum qui commemorati sunt; sed illi etiam maxime, qui uotum paupertatis Archiepiscopo rite nuncuparint: ac illi præterea in uniuersum, qui quauis ratione mensæ illi à Reuerendissimo Archiepiscopo ascripti sunt. Cui quidem Archiepiscopo etiam illos ascribere liceat, qui sacris ordinibus iam initiati aliunde etiam habent, unde uiuant; si modo beneficio, officioue, residendi munus adiunctum habente, careant.

DE

DE DOMIBVS CONVICTORVM.

CAP. III.

VBICVNQVE in Canonicalibus Ecclesijs tres saltem oblati beneficium, cui residendi munus sit annexum, habeant, ideoq; illic eis habitandum sit; hi ex congregationis instituto, Archiepiscopi iudicio, ad simul uiuendum se conferant: cum scilicet illic, uel plurium datur copia domuum, quæ contiguæ sint, uel una saltem adeo ampla, ut illos omnes excipere possit.

Hoc idem faciendum erit, si in eodem oppido tres saltem Oblati erunt: nisi eorum cohabitatione, uictusq; communione impediri functiones ad Ecclesias pertinentes, quibus illi ascripti sunt, Reuerendißimus Archiepiscopus iudicauerit.

In omnibus autem Conuictorum domibus, eadem ab ijs omnibus, qui illic degent, uiuendi instituta omnino custodiantur, quæ à familia Sancti Sepulchri obseruantur, in ijs scilicet rebus, quæ cum illorum statu, qui residendi munere astricti sunt, Reuerendißimi Archiepiscopi iudicio conuenire possunt.

E DE

DE OBLATORVM HABITATIONE in Domibus Seminariorum, Collegiorumue Piorum.

CAP. IIII.

OBLATI, quibus locus, ex instituto, in Conuictorum, collegiatisue domibus non relinquitur; omnes, si fieri posit, in Seminarijs, collegijsue pijs educentur, absq; tamen congregationis, et collegiatarum eius domuum sumptu; et Ecclesiasticis praeterea studijs rite instruantur. Ac ex his quidem, quicunq; aut optimis naturae donis praediti, aut bonis diuinitus infusis donati, eam probitatis, et ingenij indolem praeseferent, ut cum literis, tum christiana in primis probitate praestantes eos fore, spes iam certa concipiatur; hos omnes, etiam si sacris omnibus ordinibus initiati sint, in seminarijs diu retinendos, resq; eis necessarias suppeditandas, sua Archiepiscopali auctoritate curet Archiepiscopus; ut huic tandem Ecclesiae, congregationiq; ipsi praestantiores, uberioresq; fructus suo tempore afferre poßint; neq; interea congregationi incommodo, sumptuiue sint.

Si cui Oblato beneficium, cui residendi onus sit adiunctum, habenti, à sua Ecclesia abesse propter lite=

literarum studia concessum sit; huic in collegijs, domibusuè Seminariorum, habitandi locus procuretur, iustaqi suorum fructuum portio, pro sui sustentatione ab hoc ipso conferatur.

Quicunque autem in ædibus Seminariorum, collegiorumuè degent; præscriptiones, et institutiones, quæ in illis seruari solent, quandiu illic degent, custodiant; et illa præterea omnia, quæ Oblatis in domo sancti Sepulchri, alijsuè eius generis, uiuentibus præscripta sunt; quatenus Seminariorum, collegiorumuè institutis non repugnant.

DE OBLATIS COMMVNIS VITAE institutum non exercentibus.

CAP. V.

SI qui Oblati sint, quibus neque in collegiatis domibus, neque in Conuictorum, aut Seminariorum, Collegiorumuè piorum ædibus locus sit; ij porrò, donec in ea loca mitti poßint, alijs honestis locis, Reuerendißimi Archiepiscopi iussu, commorentur: Vbi et literis operam nauent, et certæ ecclesiæ ascripti functiones sui ordinis præstent, atque in his præterea rebus operam insumant, quæ ad eorum institutum potißimum spectant.

Verum enimuero et illi ipsi, de quibus paulo ante diximus, et alij quoque, qui propter residendi impedimentum, neque in proprijs, neque in communibus Oblatorum domibus degere queunt; in unaquaque Vrbis regione, uel in singulis dioecesis plebibus, aut in certa quadam Urbis, dioecesisue parte, ut res, occasioq; feret, Archiepiscopi iudicio delecta, Praepositum consortij Oblatorum eiusdem partis, uel regionis, statis temporibus conueniant, illiusq; iussis obtemperent. At uerò ille ipse Praepositus sic sui consortij curam gerat, ut tales se praestent Oblati, quantum ad munus instituti exequendum, uiuendiq; rationem attinet, ut, quamuis à communi mensa seiuncti sparsim habitent, eorum tamen, qui unà in proprijs communibusuè aedibus uiuunt, disciplinam, pro status ratione, quantum fieri potest, imitari contendant. Praeterea uerò, tum hic ipse Praepositus, tum illi Oblati omnes Praeposito sancti Sepulchri subijciantur. Et qui in ciuitate commorantur, semel saltem singulis mensibus Reuerendissimum Archiepiscopum adeant: Praepositum uerò sancti Sepulchri semel singulis hebdomadis. Qui uerò in dioecesi, tertio quoque mense ad Reuerendissimum Archiepiscopum, Praepositumq; sancti Sepulchri, semel sal

tem ueniant, nisi aliter iudicauerit Reuerendissimus Archiepiscopus: ut progressus sui, quem aut in studijs literarum, et rerum spiritualium, aut in suorum munerum administratione, animarumq; fructu, fecerint, rationem reddant.

DE HOSPITIO OBLATORVM.

CAP. VI.

CVM autem inter ecclesiasticarum uirtutum munera, non ultimum certe locum hospitalitas obtineat, per quam Antiqui illi Patres, ut ait D. Paulus, Deo placuerunt, Angelis hospitio receptis; si qua iusta de causa, qui in Dioecesi morantur, nulloq; residendi iure sunt obstricti, Oblati Mediolanum uenerint; benigno illos omnes hospitio excipiat Domus Sancti Sepulchri. Idemqs præstent aliæ quoque eius generis domus, quæ in Dioecesi, Deo iuuante, constituentur. Neque enim Oblatorum disciplinæ conuenire uidetur, ubi sint tales Aedes constitutæ, ad alias diuersi generis, hospitij causa, diuertere.

Sed neq; qui Ecclesiasticum beneficium, officiumue personalis residentiæ obtinent, ad laicales

Domos

Domos, hospitij causa, in Vrbe diuertant: sed uel in eas Aedes ueniant, quæ clericorum causa, Hospitij nomine, nuper constitutæ sunt, uel in alias Ecclesiasticorum hominum, præsertim uero Oblatorum, et eorum maxime, qui Conuictores dicuntur. Verum, si quos horum frequentius, diuturniusue in Vrbe morari iusta de causa contingat; hi cum Praeposito Sancti Sepulchri re communicata, quod ad uictus impensam attinet, quod ab Hospitibus sua causa impenditur, illius iudicio compensent.

DE ONERIBVS A CONGREGATIONE non recipiendis.

CAP. VII.

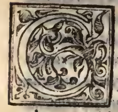
NEQVE onera ulla extrinsecus Oblata, neq; bona ullius generis cum oneribus coniuncta, neq; quicquã eorum, quæ piorum legatorum ratione, atq; titulo, ita sunt instituta, ut illis uel perpetua onera, uel etiam ad tempus annexa sint, liceat congregationi, uel congregationis ulli familiæ, Præpositoue, uel cuiuis aliorum, qui congregationi regẽdæ præsunt, absq; Reuerendissimi Archiepiscopi consensu accipere.

INSTITVTIONVM AD OBLATOS PERTINENTIVM EPITOMES

LIBER TERTIVS.

DE PIIS EXERCITATIONIBVS singulorum Oblatorum, ad ipsorum disciplinæ spiritualis incrementum pertinentibus.

CAP. I.

VM officium, ad quod Dei benignitate, et munere, oblati omnes uocati sunt, ad animarum salutem spectet, diuinumq; ac supernaturale sit; iccirco charitatis desiderio, ueraq. in Deum pietate accensi, magis ac magis in hac ipsa animarum salute elaborandum esse, quod proculdubio præstantissimum Dei donum est, sibi omnino persuadeant, oportet: atque illis potissimum rationibus se id adepturos confidant, quibus supernaturales, ac infusæ uirtutes omnes, quæ uera sunt animarum iuuandarum instrumenta, impetrari, exorariq. à Deo largitore solent, orationibus uidelicet, ieiunijs,

uigilijs, sanctarum scripturarum studijs, meditationibus, ipsaq. humilitate potissimum.

Cum enim iuuare alios, ad christianamq. religionem, ac pietatem, uerasq. uirtutes dirigere sibi proposuerint oblati; ipsis quam maxime perfectæ in primis animorum suorum institutioni, uitæq. integritati incumbendum est: quæ ante omnia alia ecclesiasticis, sacerdotaliq. ordine insignitis hominibus inesse debent. Hæc autem perfectio uirtutum omnium ardentissimo studio, et charitate in primis, atque familiaritate, coniunctioneq; cum Deo per spirituales exercitationes assiduas comparatur; tum uero etiam recta, atque sincera animi intentione, in rebus, actionibusq. omnibus ita obeundis, ut non propria uel affectio, uel utilitas, sed Dei gloria, animarumq; salus ubique spectetur, ac præferatur.

Quare sedulo eos operam dare oportet, ut quàm diligentissimi sint, non solum in cognoscendis, sed in repellendis etiam prauis omnibus cupiditatibus; tum ijs quidem, quibus ad corporis uoluptates, sensuumq. illecebras alliciuntur homines; tum illis quoq;, quibus ad uitæ commoda, atq; ad diuitiarum, opumq. amorē, et desiderium trahuntur. Præterea uero etiā, ut proprij iudicij, propriæq; uoluntatis æqui iudices sint ac moderatores.

Porrò

Porrò autem pernecessaria quoque censenda est ad institutum, scopumq; huius congregationis summopere tuendum, perfecta charitas, et animorum coniunctio, tum cum membris alijs, tum cum ipso capite.

Quamobrem ament in primis, et obseruent Præpositum suum, inter eos locum Dei gerentem, illiq; non solum externa præceptorum executione prompte et naulter obediant, sed interno etiam animi affectu: ita ut et uoluntatem suam Præpositi uoluntati consentientem perpetuò habeant, et mentem quoq; ipsam ita accommodent, et componant, ut toto pectore complectantur, ac probet, quidquid Præpositus probauerit, conueniréq; censuerit.

Itaque maleuolas murmurationes, et detractiones omnes, quibus Præpositi auctoritas lædi, ac minui potest, charitasq; mutua refrigerari, non aliter quàm pestem ipsam, congregationumq; omnium omnis disciplinæ et perfectionis certissimã contaminationem, et extinctionem fugiant.

Temeraria de Fratribus iudicia etiam atque etiam caueant, multoq; magis etiam omnem simultatem, ac maleuolentiam, omnémq; animi amaritudinem, quæ quacunque causa aduersus fratres concipi possit.

His igitur instructi Oblati seipsos primo, ut prius dictum est, in dies magis ac magis in sincera, ac pura illa charitate, qua una permoti sponte suaui huius obedientiæ, ac disciplinæ iugo, leuiq; oneri sese submiserunt, perpetuò exerceant, gratiamq; hanc à Deo singulari munere sibi collatam continuè conseruare studeant; atque in hoc spiritu iugiter ita crescere, ut omni terreno, atque humano affectu exuti, in solius Dei desiderio, ac ardentissima in Deum, Diuinasq; res omnes religione, atque reuerentia, se totas occupent.

Dominum in conspectu suo semper habeant, intueanturq;, et coram illo ambulent, id est in eius sanctissima uoluntate implenda studiosissime inuigilent.

Externi etiam Diuini cultus, qui internæ pietatis indicium est, diligentissimi atque exactissimi obseruatores sint; sibiq; persuadeant omnino, pietatem erga Deum fontem uberrimum esse, a quo uirtutes omnes emanant, uimq; omnem, et dignitatem haurit animus.

Quamobrem, nisi frustra laborare uelint, atque loco uerarum, solidarumq; uirtutum, earum umbrae atque imagines tantum sectari, in ea una consequenda sibi maxime elaborandum: atque eam continuis ab ipso auctore Deo [illegible] et

precibus

precibus petendam, in animum inducant, oportet.

Sanctissimam Virginem, Dei matrem Mariam, perpetuò pro humano genere intercedentem, atq; huius Sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ, cuius mi nisterijs sese obtulerunt; peculiarem patronam, præcipuo pietatis affectu prosequantur. Cumq; Il la Mediolanẽsi populo uaria beneficia à filio suo, Domino nostro IESV CHRISTO, sæpius alias impetrauerit in omnibus periculis, ærumnisq; siue totius ecclesiæ, siue congregationis suæ; ad hæc autem uel maxime in missionibus ab Archiepiscopo imponendis, aliarumq. grauium rerum tractationibus; ad illius patrocinium, atque præsidium fidenti animo confugiant.

Meminerint etiã se Beato Patri Nostro Ambrosio oblatos esse: quã ob causam illius librorum studiosos eos esse decet, illorumq. in primis, quos ille ad huius ecclesiæ clerum de officijs conscripsit.

Magnam curam, operamq. conferant ad imitationem illarum uirtutum, quas tanquam hæreditarias sanctissimus ille Parens posteris reliquit, quare, ut obsequentes filios decet, peculiari quodam ardore animi, atq; affectu, illas complectantur.

Ex his præcipuæ illæ sunt, ad ecclesiæ gubernationem, atque episcopale onus inuitus ingressus, quotidiana abstinentia, diuturna et fere assidua in

ecclesijs statio, frequentis orationis et meditationis studium, religiosa et laboriosa sanctissimorum sacramentorum ministratio, diligens episcopalium ecclesiasticarumq. functionum exercitatio, in sacris studijs, institutionibusq; christianis, quas et sermonibus, et libris confecit, assidui magniq; labores, constantia et fortitudo in omnibus, quas a mundo, et Satana illatas pertulit, oppugnationibus, animi mansuetudo cum magnitudine coniuncta aduersus potentium hominum impetum atque furorem, prudentia in rebus gerendis, morum grauitas singularis, disciplinæ ecclesiasticæ diligentissimus cultus, pro fide catholica acerrima dimicatio, mira erga sanctam sedem apostolicam obseruantia, magna commiseratio erga pauperes, benignæq; largitiones, charitas illa sempiterna memoria digna, qua profusis lachrymis peccata aliena defleuit usque adeo, ut animos in male agendo obfirmatos, ad pœnitentiæ lachrymas perduxerit.

Has igitur, et alias uirtutes, quas et operum exemplis, et scriptis, sacerdotibus cleroq; Pater Ambrosius reliquit, sibi quisque, qui Oblatorum numero ascriptus est, ob oculos ponat: tum uideat etiam atque etiam diligenter, ne quam culpæ maculam contrahat, neue quicquam aut cogitet,

aut loquatur, aut faciat, quod a sanctißimis illius Patris institutis, consilijs, monitisue alienum sit; ne, si quid eiusmodi admiserit, indignum se præbeat singulari illius patrocinio, efficiatq; ut quam præstitit semel oblatio, minus ei grata sit.

Omnes præterea, pro status sui ratione, in eam curam incumbant, ut sacrorum canonum, constitutionum pontificiarum, conciliorum, et decretorum ad morum ecclesiasticorum rationem pertinentium non modo notitiam, ac scientiam teneant, sed executionem quoque, atque usum: immo uero istum ipsum præcipuè adiungant, tum ad suæ, tum ad aliorum uitæ institutionem.

Illud etiam præcipuè curent, ut cognita perspectaq; plane habeant omnia, quæcunque ad huius ecclesiæ ritus, cerimonias, instituta, decreta, constitutiones, atque adeo institutiones cuiusuis generis pertinent; eaq. ipsa eo maiori studio, libentiusq. seruent, atque exequantur, ut reliquos ecclesiasticos homines suo exemplo trahant, incitentq. uehementer ad eadem rite exequenda.

Prælectionibus sacris, et concionibus, et ecclesiasticis conuentibus, et alijs disciplinæ ecclesiasticæ communibus exercitationibus ante alios intersint; nisi ob grauiores alias occupationes, magisq; necessarias

cessarias, à Reuerendissimo Archiepiscopo aliquando impediantur.

Omnibus etiam Archiepiscopalibus Vicariјs, atque Visitatoribus ante alios promptè omnibus in rebus obediant, sacerdotesq; omnes reuereantur, seniores præsertim, in primisq; Vicarios Foraneos; Præpositos; et Parochos; quibus omnibus se se submittant, humilesq; præbeant.

Ecclesiarum præterea, altarium, et omnis sacræ supellectilis nitoris, ornatus, atque apparatus, studiosi sint.

In Diuinis item officiјs, ac ministerіјs ritè pieque celebrandis atque obeundis, decentem cultum, summamq. reuerentiam adhibeant.

In primis autem uitæ innocentiam, ac morum castitatem, integritatemq; summa cura, summoq; studio perpetuo prosequantur.

Victus, ac uestitus, domesticæque supellectilis moderationem clericali ordine dignam, conciliјs prouincialibus; et diœcesanis, aliјsq; Archiepiscopalibus institutionibus, et decretis præscriptam exactè custodiant.

Singulis diebus præter consuetas preces, quæ Deo uoce persoluuntur, mane primum, deinde uesperi, orationi, quæ solo mētis motu fit, mētalisq; propterea nuncupatur, Oblati oēs, tum clerici, tum laici uacent;

*ci uacent; uesperiq; præsertim in conscientiæ pe=
netralia accurato seueroq; examine introeant, ut
eam, si forte inquinata sit, emundent, atque
purgent.*

*Sacerdotes bis saltem singulis hebdomadis, (nisi
sæpius etiam id faciendum sit;) peccata, si qua
commiserint, confiteantur; atque ita uiuere stu=
deant, ut quotidie Missæ sacrificium celebrare
digne possint.*

*Clerici uero, et laici octauo quoque die peccata sua
confiteantur, et sanctæ communionis sacramen=
tum sumant: quanquam id sæpius, rariusue fa=
cere debebunt, prout Confessarij iudicium illis
præscribet.*

*Confiteantur autem semper eiusdem Congregatio=
nis sacerdotibus, a Reuerendissimo Archiepisco
po, uel Præposito Sancti Sepulchri constitutis.
Quod si illis eiusmodi sacerdotes propter locorum
distantiam conuenire difficille graueue fuerit;
tum commodiores alios confessores idoneos aliun=
de illis assignare Archiepiscopo uel Præposito
liceat.*

*Uniuersi autem Oblati, etiam laici, quotannis
illis ipsis sacerdotibus, quos idem Præpositus ad
hoc munus delegerit, generaliter semel confitean
tur; ab eo tempore confessionem huiusmodi in=
choantes*

DE OBLATORVM HABITATIONE in Domibus Seminariorum, Collegiorumue Piorum.

CAP. IIII.

OBLATI, *quibus locis, ex instituto, in Conuictorum, collegiatisue domibus non relinquitur; omnes, si fieri posit, in Seminarijs, collegijsue pijs educentur, absq; tamen congregationis, et collegiatarum eius domuum sumptu; et Ecclesiasticis praeterea studijs ritè instruantur. Ac ex his quidem, quicunq; aut optimis naturae donis praediti, aut bonis diuinitus infusis donati, eam probitatis, et ingenij indolem praeseferent, ut cum literis, tum christiana in primis probitate praestantes eos fore, spes iam certa concipiatur; hos omnes, etiam si sacris omnibus ordinibus initiati sint, in seminarijs diu retinendos, resq; eis necessarias suppeditandas, sua Archiepiscopali auctoritate curet Archiepiscopus; ut huic tandem Ecclesiae, congregationiq; ipsi praestantiores, uberioresq; fructus suo tempore afferre poßint; neq; interea congregationi incommodo, sumptuiue sint.*

Si cui Oblato beneficium, cui residendi onus sit adiunctum, habenti, à sua Ecclesia abesse propter lite=

literarum studia concessum sit; huic in collegijs, domibusuè Seminariorum, habitandi locus procuretur, iustaq; suorum fructuum portio, pro sui sustentatione ab hoc ipso conferatur.

Quicunque autem in ædibus Seminariorum, collegiorumuè degent; præscriptiones, et institutiones, quæ in illis seruari solent, quandiu illic degent, custodiant; et illa præterea omnia, quæ Oblatis in domo sancti Sepulchri, alijsuè eius generis, uiuentibus præscripta sunt; quatenus Seminariorum, collegiorumuè institutis non repugnant.

DE OBLATIS COMMVNIS VITAE institutum non exercentibus.

CAP. V.

SIqui Oblati sint, quibus neque in collegiatis domibus, neque in Conuictorum, aut Seminariorum, Collegiorumuè piorum ædibus locus sit; ij porrò, donec in ea loca mitti poßint, alijs honestis locis, Reuerendißimi Archiepiscopi iussu, commorentur: Vbi et literis operam nauent, et certæ ecclesiæ ascripti functiones sui ordinis præstent, atque in his præterea rebus operam insumant, quæ ad eorum institutum potißimum spectant.

Verum enimuero et illi ipsi, de quibus paulo ante diximus, et alij quoque, qui propter residendi impedimentum, neque in proprijs, neque in communibus Oblatorum domibus degere queunt; in unaquaque Vrbis regione, uel in singulis dioecesis plebibus, aut in certa quadam Urbis, dioecesisue parte, ut res, occasioq; feret, Archiepiscopi iudicio delecta, Praepositum consortij Oblatorum eiusdem partis, uel regionis, statis temporibus conueniant, illiusq; iussis obtemperent. At uerò ille ipse Praepositus sic sui consortij curam gerat, ut tales se praestent Oblati, quantum ad munus instituti exequendum, uiuendiq; rationem attinet, ut, quamuis à communi mensa seiuncti sparsim habitent, eorum tamen, qui unà in proprijs communibusue aedibus uiuunt, disciplinam, pro status ratione, quantum fieri potest, imitari contendant. Praeterea uerò tum hic ipse Praepositus, tum illi Oblati omnes Praeposito sancti Sepulchri subijciantur. Et qui in ciuitate commorantur, semel saltem singulis mensibus Reuerendissimum Archiepiscopum adeant: Praepositum uerò sancti Sepulchri semel singulis hebdomadis. Qui uerò in dioecesi, tertio quoque mense ad Reuerendissimum Archiepiscopum, Praepositumq; sancti Sepulchri semel saltem

tem ueniant, nisi aliter iudicauerit Reuerendissimus Archiepiscopus; ut progressus sui, quem aut in studijs literarum, et rerum spiritualium, aut in suorum munerum administratione, animarumq; fructu, fecerint, rationem reddant.

DE HOSPITIO OBLATORVM.

CAP. VI.

CVM autem inter ecclesiasticarum uirtutum munera, non ultimum certe locum hospitalitas obtineat, per quam Antiqui illi Patres, ut ait D. Paulus, Deo placuerunt, Angelis hospitio receptis; si qua iusta de causa, qui in Dioecesi morantur, nulloq; residendi iure sunt obstricti, Oblati Mediolanum uenerint; benigno illos omnes hospitio excipiat Domus Sancti Sepulchri. Idemq; præstent aliæ quoque eius generis domus, quæ in Dioecesi, Deo iuuante, constituentur. Neque enim Oblatorum disciplinæ conuenire uidetur, ubi sint tales Aedes constitutæ, ad alias diuersi generis, hospitij causa, diuertere.

Sed neq; qui Ecclesiasticum beneficium, officiumue personalis residentiæ obtinent, ad laicales

Domos

Domos, hospitij causa, in Vrbe diuertant: sed uel in eas Aedes ueniant, quæ clericorum causa, Hospitij nomine, nuper constitutæ sunt, uel in alias Ecclesiasticorum hominum; præsertim uero Oblatorum, et eorum maxime, qui Conuictores dicuntur. Verum, si quos horum frequentius, diuturniusue in Vrbe morari iusta de causa contingat; hi cum Praeposito Sancti Sepulchri re communicata, quod ad uictus impensam attinet, quod ab Hospitibus sua causa impenditur, illius iudicio compensent.

DE ONERIBVS A CONGREGATIONE non recipiendis.

CAP. VII.

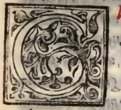
NEQVE onera ulla extrinsecus Oblata, neq; bona ullius generis cum oneribus coniuncta, neq; quicquã eorum, quæ piorum legatorum ratione, atq; titulo, ita sunt instituta, ut illis uel perpetua onera, uel etiam ad tempus annexa sint, liceat congregationi, uel congregationis ulli familiæ, Præpositoue, uel cuiuis aliorum, qui congregationi regẽdæ præsunt, absq; Reuerendissimi Archiepiscopi consensu accipere.

INSTITVTIONVM AD OBLATOS PERTINENTIVM EPITOMES

LIBER TERTIVS.

DE PIIS EXERCITATIONIBVS singulorum Oblatorum, ad ipsorum disciplinæ spiritualis incrementum pertinentibus.

CAP. I.

VM officium, ad quod Dei benignitate, et munere, oblati omnes uocati sunt, ad animarum salutem spectet, diuinumq; ac superna turale siti; iccirco charitatis desiderio, ueraq. in Deum pietate accensi, magis ac magis in hac ipsa animarum salute elaborandum esse, quod proculdubio præstantissimum Dei donum est, sibi omnino persuadeant, oportet: atque illis potissimum rationibus se id adepturos confidant, quibus supernaturales, ac infusæ uirtutes omnes, quæ uera sunt animarum iuuandarum instrumenta, impetrari, exorariq. à Deo largitore solent, orationibus uidelicet, ieiunijs,

uigilijs

Porrò autem pernecessaria quoque censenda est ad institutum, scopumq; huius congregationis summopere tuendum, perfecta charitas, et animorum coniunctio, tum cum membris alijs, tum cum ipso capite.

Quamobrem ament in primis, et obseruent Præpositum suum, inter eos locum Dei gerentem, illiq; non solum externa præceptorum executione prompte et nauiter obediant, sed interno etiam animi affectu: ita ut et uoluntatem suam Præpositi uoluntati consentientem perpetuò habeant, et mentem quoque ipsam ita accommodent, et componant, ut toto pectore complectantur, ac probēt, quidquid Præpositus probauerit, conueniréq; censuerit.

Itaque maleuolas murmurationes, et detractiones omnes, quibus Præpositi auctoritas lædi, ac minui potest, charitasq; mutua refrigerari, non aliter quam pestem ipsam, congregationumq; omnium omnis disciplinæ et perfectionis certissimā contaminationem, et extinctionem fugiant.

Temeraria de Fratribus iudicia etiam atque etiam caueant, multoq; magis etiam omnem simultatem, ac maleuolentiam, omnemq; animi amaritudinem, quæ quacunque causa aduersus fratres concipi posset.

His igitur instructi Oblati seipsos primo, ut prius dictum est, in dies magis ac magis in sincera, ac pura illa charitate, qua una permoti sponte suaui huius obedientiæ, ac disciplinæ iugo, leuiq; oneri sese submiserunt, perpetuò exerceant, gratiamq; hanc à Deo singulari munere sibi collatam continuè conseruare studeant; atque in hoc spiritu iugiter ita crescere, ut omni terreno, atque humano affectu exuti, in solius Dei desiderio, ac ardentissima in Deum, Diuinasq; res omnes religione, atque reuerentia, se totos occupent. Dominum in conspectu suo semper habeant, intueanturq;, et coram illo ambulent; id est in eius sanctissima uoluntate implenda studiosissime inuigilent.

Externi etiam Diuini cultus, qui internæ pietatis indicium est, diligentissimi atque exactissimi obseruatores sint; sibiq; persuadeant omnino, pietatem erga Deum fontem uberrimum esse, a quo uirtutes omnes emanant, uimq; omnem, et dignitatem haurit animus.

Quamobrem, nisi frustra laborare uelint, atque loco uerarum, solidarumq; uirtutum, earum umbras atque imagines tantum sectari; in ea una consequenda sibi maxime elaborandum; atque eam continuis ab ipso auctore Deo uotis, et

precibus petendam, in animum inducant, oportet.
Sanctissimam Virginem, Dei matrem Mariam, perpetuò pro humano genere intercedentem, atq; huius Sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ, cuius ministerijs sese obtulerunt, peculiarem patronam, præcipuo pietatis affectu prosequantur. Cumq; Illa Mediolanẽsi populo uaria beneficia à filio suo, Domino nostro IESV CHRISTO, sæpius alias impetrauerit in omnibus periculis, ærumnisq; siue totius ecclesiæ, siue congregationis suæ; ad hæc autem uel maxime in missionibus ab Archiepiscopo imponendis, aliarumq. grauium rerum tractationibus; ad illius patrocinium, atque præsidium fidenti animo confugiant.
Meminerint etiã se Beato Patri Nostro Ambrosio oblatos esse: quã ob causam illius librorum studiosos eos esse decet, illorumq. in primis, quos ille ad huius ecclesiæ clerum de officijs conscripsit.
Magnam curam, operamq. conferant ad imitationem illarum uirtutum, quas tanquam hæreditarias sanctißimus ille Parens posteris reliquit, quare, ut obsequentes filios decet, peculiari quodam ardore animi, atq; affectu, illas complectantur.
Ex his præcipuæ illæ sunt, ad ecclesiæ gubernationem, atque episcopale onus inuitus ingressus, quotidiana abstinentia, diuturna et fere assidua in

ecclesijs statio, frequentis orationis et meditationis studium, religiosa et laboriosa sanctissimorum sacramentorum ministratio, diligens episcopalium ecclesiasticarumq; functionum exercitatio, in sacris studijs, institutionibusq; christianis, quas et sermonibus, et libris confecit; assidui magniq; labores, constantia et fortitudo in omnibus, quas a mundo, et Satana illatas pertulit, oppugnationibus; animi mansuetudo cum magnitudine coniuncta aduersus potentium hominum impetum atque furorem; prudentia in rebus gerendis, morum grauitas singularis, disciplinæ ecclesiasticæ diligentissimus cultus, pro fide catholica acerrima dimicatio, mira erga sanctam sedem apostolicam obseruantia, magna commiseratio erga pauperes, benignaq; largitiones, charitas illa sempiterna memoria digna, qua profusis lachrymis peccata aliena defleuit usque adeo, ut animos in male agendo obfirmatos, ad pœnitentiæ lachrymas perduxerit.

Has igitur, et alias uirtutes, quas et operum exemplis, et scriptis, sacerdotibus clero q; Pater Ambrosius reliquit, sibi quisque, qui Oblatorum numero ascriptus est, ob oculos ponat; tum uideat etiam atque etiam diligenter, ne quam culpæ maculam contrahat, neue quicquam aut cogitet,

aut loquatur, aut faciat, quod a sanctissimis illius Patris institutis, consilijs; monitisue alienum sit; ne, si quid eiusmodi admiserit, indignum se præbeat singulari illius patrocinio, efficiatq;, ut quam præstitit semel oblatio, minus ei grata sit.

Omnes præterea, pro status sui ratione, in eam curam incumbant, ut sacrorum canonum, constitutionum pontificiarum, conciliorum, et decretorum ad morum ecclesiasticorum rationem pertinentium non modo notitiam, ac scientiam teneant, sed executionem quoque, atque usum: immo uero istum ipsum præcipuè adiungant, tum ad suæ, tum ad aliorum uitæ institutionem.

Illud etiam præcipuè curent, ut cognita perspectaq; plane habeant omnia, quæcunque ad huius ecclesiæ ritus, cerimonias, instituta, decreta, constitutiones, atque adeo institutiones cuiusuis generis pertinent: eaq; ipsa eo maiori studio, libentiusq. seruent, atque exequantur, ut reliquos ecclesiasticos homines suo exemplo trahant, incitentq. uehementer ad eadem rite exequenda.

Prælectionibus sacris, et concionibus, et ecclesiasticis conuentibus, et alijs disciplinæ ecclesiasticæ communibus exercitationibus ante alios intersint: nisi ob grauiores alias occupationes, magisq; necessarias

cessarias, à Reuerendissimo Archiepiscopo aliquando impediantur.

Omnibus etiam Archiepiscopalibus Vicarijs, atque Visitatoribus ante alios promptę omnibus in rebus obediant, sacerdotesq; omnes reuereantur, seniores præsertim, in primisq; Vicarios Foraneos, Præpositos, et Parochos; quibus omnibus se se submittant, humilesq; præbeant.

Ecclesiarum preterea, altarium, et omnis sacræ supellectilis nitoris, ornatus, atque apparatus, studiosi sint.

In Diuinis item officijs, ac ministerijs ritè pieque celebrandis atque obeundis, decentem cultum, summamq. reuerentiam adhibeant.

In primis autem uitæ innocentiam, ac morum castitatem, integritatemq; summa cura, summoq; studio perpetuo prosequantur.

Victus, ac uestitus, domesticæque supellectilis moderationem clericali ordine dignam, concilijs prouincialibus, et diæcesanis, alijsq; Archiepiscopalibus institutionibus, et decretis præscriptam exactè custodiant.

Singulis diebus præter consuetas preces, quæ Deo uoce persoluuntur, mane primum, deinde uesperi, orationi, quæ solo mẽtis motu fit, mẽtalisq; proptè rea nuncupatur, Oblati oẽs, tum clerici, tum laici uacent;

ci uacent, uesperiq; præsertim in conscientiæ penetralia accurato seueroq; examine introeant, ut eam, si forte inquinata sit; emundent, atque purgent.

Sacerdotes bis saltem singulis hebdomadis, (nisi sæpius etiam id faciendum sit;) peccata, si qua commiserint, confiteantur; atque ita uiuere studeant, ut quotidie Missæ sacrificium celebrare dignè possint.

Clerici uerò, et laici octauo quoque die peccata sua confiteantur, et sanctæ communionis sacramentum sumant: quanquam id sæpius, rariusue facere debebunt, prout Confessarij iudicium illis præscribet.

Confiteantur autem semper eiusdem Congregationis sacerdotibus, à Reuerendißimo Archiepiscopo, uel Præposito Sancti Sepulchri constitutis. Quod si illis eiusmodi sacerdotes propter locorum distantiam conuenire difficille graueue fuerit; tum commodiores alios confessores idoneos aliunde illis aßignare Archiepiscopo uel Præposito liceat.

Uniuersi autem Oblati, etiam laici, quotannis illis ipsis sacerdotibus, quos idem Præpositus ad hoc munus delegerit, generaliter semel confiteantur; ab eo tempore confeßionem huiusmodi in=

choantes

choantes, quo postremam pariter omnium peccatorum confeßionem præstiterunt; nisi de aliquibus interdum aliter censeat Præpositus ex Confessarij consilio. Hac enim ratione in suscepto huius uitæ instituto firmius confirmabuntur, atque ad Deo inseruiendum magis ac magis excitabuntur.

Vitent quoque diligentißime, ne quemquam diligant singulari præ ceteris amoris affectu, qui ut plurimum inordinatus esse solet; sed æquali omnes, pro singulorum ratione et statu, charitate prosequantur; illorum tamen familiari potius ac sæpius utentes consuetudine, ex quibus cumulatiorem percipere spiritualem utilitatem poßint.

DE EXERCITATIONIBVS AD proximorum salutē iuuandā pertinentibus.

CAP. II.

POSTQVAM *autem huiusmodi uirtutibus, tanquam firmißimis præsidijs, instructi fuerint Oblati; tum uirtutem illam, quæ in huiusce Congregationis hominibus maxime omnium elucescere debet, quæq. in salutis animarum desiderio, atque auxilio in pri-*

nis posita est, quam maxime excitare, atque exercere debent.

Quamobrem omnes in eam curam incumbant uehementer, ut ad omnia officia recte obeunda se parent, atque instruant, quibus uia sit ad salutem animarum iuuandam et procurandam. Quanto enim praestantiores in eo genere euadent, tanto melius suscepti instituti, atque uocationis suae scopum assequentur.

Maximam autem uim ad eum charitatis erga animarum salutem ardorem, non modo in mentibus concipiendum, sed alendum, fouendumq; habent, quae subduntur.

Nempe sancta consuetudo, exercitatioq; pia precandi perpetuo retenta, atque adeo in dies aucta: qua ueluti interprete Deum coram familiariter pij homines alloquuntur. Sic enim diuino spiritu afflari, sanctoq; salutis animarum desiderio magis accendi solent.

Illuc etiam spectat animo assidue cogitare, quam nobiles sint animae, et pretiosae in conspectu Domini; quanta sit earum dignitas, quas proprio sanguine redimere filius Dei non recusauit; quamq; praecellens opus sit, in eo salutari officio Dei cooperatores esse, quo nihil certe in terris maius, aut nobilius, illustriusue excogitari potest.

Ob oculos mentis præterea sempiternam gloriam sibi perpetuò proponant, quam mercedis loco ijs, qui nauiter munus hoc p̃stant, præparauit Deus: contrà uerò uniuersas pœnas ijs constitutas, qui rem tantam contemnunt, intueantur.

Sedulo præterea animaduertant, quanta ueteris testamenti literis mandata hominis gratia fecerit Deus: Atq; in eo potißimum cogitationem, mentemq; omnem figant, ut attente considerent aduentum in terras Domini Nostri IESV CHRISTI, FILII DEI, diligenterq; perpendant, dum nobiscum in terris commoratus est, quanta desiderio salutis nostræ accensus fecerit, quantaque perpessus sit: cogitent denique hominum animas, ipso augustißimo CHRISTI SANGVINE redemptas, et ablutas fuisse.

Hæc si cogitent oblati iure ac merito sperari debet, talibus cogitationibus, quasi quibusdam facibus animum illorum ita accensum iri, ut nullus uel maximus labor esse poßit, quem illi subire recusent, ne pretiosissimi CHRISTI SANGVINIS fructus in ipsis, alijsq; ipsorum negligentia, aut culpa, depereat.

Considerent præterea horribilem animarum stragem, quam generis humani sempiternus hostis,

Satanas

Satanas facit; quantam in illis perdendis sollicitudinem adhibeat; quibus utatur ministris; qua alacritate, solicitudineq; quibus laboribus, et uigilijs, scelesti illi ministri opus urgeant, indefeßi, atque aßidui, ijdemq; perpetui, et obfirmati.

Quare turpißimam rem sese facturos existimare debent IESV CHRISTI ministri, si ita Domini sui uoluntatem, dignitatemq; suam, atque sempiterna præmia paruipendent, uel à christiana charitate tam alienos se præbebunt; ut à Satanæ ministris superari se sinant, patianturq; ut illi maiori studio ad se et alios perdendos, quam ipsi ad suam, aliorumq; salutem tuendam incumbant.

Sed illud quoque considerent, quanta, quamq; ampla sit hæc meßis; quanta spiritualium bonorum egestas; quanta salutariter agentium penuria; quam pauci uero ministri, qui sancto desiderio accensi, suis neglectis commodis, terrenisq. utilitatibus, solam CHRISTI DOMINI NOSTRI gloriam, animarumq. salutem spectent.

Præterea sibi constituãt ante oculos, plurimos maximosq. labores, quibus sancti Apostoli pro animarum salute, dum in terris degerent, perfuncti sunt; atque inter hos, sancti Pauli in primis

 per=

perpetuas uigilias, itinera, conatus, et praeclaras contentiones atque actiones. Respiciant innumerabiles Martyres, sanctos Episcopos et sacerdotes, qui sancto animarum amore flagrantes, omne laborum periculorumq. genus libentissimo animo subierunt.

Vt autem etiam eorum, qui in misero peccati mortalis statu perseuerant, misereri sciant, nullumq. laborem ad eos tam ingenti miseria liberandos subterfugiant; immo uerò libenti animo in hoc maxime laborent; secum ipsi cogitent, quantis in calamitatibus, periculis, horribilibusque malis uersentur, qui peccato mortali astricti tenentur.

Haec profecto omnes, in quibus aliqua lux pietatis residet, mouere, et uehementer afficere debent, ad animarum salutem studiose quaerendam, curandamq.

Porrò autem seipsos ad id muneris rectè accurateqs obeundum utiles idoneosqs praestabunt, primum quidem, si in uirtutibus illis, de quibus dictum est, adipiscendis atque exercendis, quibus diuini honoris et gloriae, animarumq. salutis studium acquiritur, et nutritur, maximam operam adhibuerint. Deinde autem, si externis etiam instrumentis, atque subsidijs, quae non parum hominum salutem iuuant, ut instructi sint, non

uulgarem operam dederint. Sed ita tamen, ut per huiusmodi adiumenta, se tantum spiritualis fructus colligere posse sperent, quantum diuinam gratiam iuxta Dei summæ prouidentiæ ordinem cooperari crediderint; qui bonorum omnium, tam naturalium, quam supernaturalium auctor est, quiq; propterea omnia ad suam gloriam uult referri.

Hæc autem, quæ externa subsidia, atque instrumenta uocantur; diuinarum et ecclesiasticarum aliarumq. bonarum literarum studia sunt, illa nempe, que præcipue de rebus illis tractant, quæ ad proximi salutem iuuãdam conferunt. Ac propterea omnes huiusmodi studijs pro suo captu grauiter incumbere debent.

In studijs autem, actionibusq; omnibus, mentem ab omni labe purã, integramq; conseruent; eaq; omnia ad Dei gloriam, animarumque salutem referant; hocq. sanctum propositum quotidie in suis precibus renouent, pieq. Domino offerant, ac commendent.

Meminerint etiam perpetuo obedientiæ, quæ maxime propria est illorum instituti, non minus circa studia ipsa, quam res alias omnes.

Quamobrem prompta, æquabiliq; animi alacritate, in ea studia incumbere semper parati sint, quæ

Reue=

Reuerendißimus Archiepiscopus magis proba=
uerit, idq; tam in ipsa studiorum materia capes=
senda, quam in eorum ratione præscribenda.
Inter hæc autem instrumenta, de quibus modo di=
ximus, connumeratur etiam uel maxime ratio
ac uia Diuini uerbi prædicandi; quæ quidem eam
uerborum, sententiarumq; grauitatem, eamq.
uim spiritus complecti debet, quam dignitas, et
præstantia huius muneris requirit. Nam hu=
ius quidem muneris siue materia, siue finis spe=
ctetur; tanta undique dignitas ostenditur, ut non
facile aliud excogitari, diciue poßit, quod illo
præstantius sit, aut altius, aut magnificentius:
si quidem omnia christianæ religionis mysteria,
ac sacramenta, omnes uirtutes; omnia, quæ ad
eiusdem religionis fidem, fideique fructus spe=
ctant, omnia denique, quæ a Deo ad homines
proficiscuntur, et ad Deum proficiscentes homi=
nes iuuant, uerbi diuini nomine continentur.
Illud præterea præstat hoc idem munus, ut Dei
cognitio in audientium animis indies magis ac ma
gis feratur, longeq. propagetur. Quod quidem
naturæ uniuersæ finis est, ad quem condita om=
nia procreataq; sunt, ut scilicet Diuinæ Ma=
iestatis inexplicabilis amplitudo intelligatur;
eaq; cognita, ad procreatoris sui gloriam omnia re=
ferantur.

ferantur. Huc sane hominum mentes diuini uerbi Prædicatores conuertere contendunt: hac de causa illorum animus sapientiæ luce illustrare nituntur, charitate inflammare, omni animi contentione permouere: ob id in omnem partem audientes impellere conantur; modo diuini iudicij terrore, supplicijque sempiterni magnitudine concutientes, atque exagitantes, modo cœlestis præmij spe excitantes; modo diuinæ misericordiæ fiducia lenientes, semper autem à morte peccati ad uitam spiritualem reuocantes. Hinc fructus ille præstantißimus, salus animarum oritur: qui quidem quanti faciendus sit: ex incredibili animarum ipsarum dignitate conijci, intelligique potest quæ si cui forte obscura est: clarißima I E S V C H R I S T I uerba perpendat, animam unam toti mundo præferentis. Quid prodest, inquit, homini, si uniuersum mundum lucretur, animæ uero suæ detrimentum patiatur? Eiusdem præterea res gestas omnes animaduertat. Quid enim aliud Ille uoluit, cum è cælo descendit, laboriosißimam uitam in terris duxit, acerbißimam denique mortem subijt, quam hominum animas ab æterno periculo, et morte liberare? Hic certe laborum omnium susceptorum scopus, hic sanguinis effusi, hic crucis, hic mortis fructus fuit. Eo in opere

adiutores

adiutores ei sunt, qui uerbi Diuini prædicationi operam nauant. Quare, cum eo officio fungantur Diuini uerbi Prædicatores, quo Christus ipse perfunctus est, ab eodemq; præstantissimo munere animarum salus pendeat; illius dignitatem, præstantiamq; intuentes Oblati, maxima certe tum uerborum, tum sententiarum grauitate, ut diximus, maximaq; ui spiritus, illud tractare debent, nihil eo neque utilius homini, neque Deo gratius aut acceptius, à quouis homine præstari posse pro certo habentes.

Colloquia insuper, quæ in familiari consuetudine sæpius haberi accidit, de ijs potissimum, cum occasio dabitur, instituantur, quæ ad mores formandos, animarumq. institutionem plane christianam pertinent. Fiat autem colloquium eo uerborum sententiarumq. pondere, ut hominum mentes ad id, quod quæritur, impellant, atque accendant.

Sed quamuis omnes quidem in procuranda iuuandaq. animarum salute studiosi esse debent; nemo tamen, nisi prius re cum Præposito communicata, quicquam tractet, siue spiritualem, siue aliam alteriusq. generis curam suscipiat.

Sed hactenus quidem de ijs, quæ pro animarum salute Oblatis sunt facienda: Vnum tantum superest

pereſt præcipiendum, ut ſemel ſaltem ſingulis menſibus in Miſſæ ſacrificio unuſquiſque Oblatus Sacerdos pro ijs, qui de congregatione benemeriti ſunt, precetur. Omnes præterea Sacerdotes huius congregationis, ſi quem Oblatorum è uita migrare contingat, Miſſæ ſacrificium pro eo celebrent, aut ſaltem in eo ſacrificio precationem adhibeant.

DE EXERCITATIONIBVS OBLAT. uitam communem ſimul degentium.

CAP. III.

HACTENVS dictum eſt de ratione, qua ſinguli ſe exerceant Oblati, ut ſuam ipſorum primum, deinde aliorum ſalutem iuuent: deinceps, quo pacto illi ſe gerant, qui in eiſdem ædibus ſimul commorantur, communiq; utuntur uictu, agatur.

In ædibus igitur Sancti Sepulchri, atque in alijs item eiuſdem generis, in quibus ſimul commorantur Oblati, illi quidem, qui eccleſiaſticum beneficium, cui reſidendi adiunctum eſt onus, non obtinent; omnes ſimul diuina officia, precesq; horarias in oratorio enuncient; illis tamen exceptis, quibus Præpoſito iubente eo tempore in alijs mu-

neribus uersari contingat.

— *F estis item diebus, cum clericorum, sacerdotumq; copia dabitur, et templum amplum adeo fuerit, ut Archiepiscopi iudicio fidelium hominum multitudinem capere possit sine ullo ex loci angustia impedimento Confeßionum audiendarum, et sacramenti Communionis ministrandi; tum sacrosancta Missa, tum reliqua diuina officia solennibus adhibitis cerimonijs canantur. Quibus omnes eiusdem domus Oblati intersint, præter eos, qui uel in Confeßionibus audiendis, aut alijs ministerijs spiritualibus obeundis occupati, uel domesticis rebus necessarijs, aliaue iusta causa impediti, Præpositi iudicio interesse non poterunt.*

— *I nterim uero, dum exiguus adhuc Oblatorum est numerus, neque Ecclesia, ut decet ampla; ad eas Ecclesias se conferant, suas ibi præstantes functiones, ad quas iussu permissuue Reuerendissimi Archiepiscopi eo nomine mittentur.*

—*S ub uesperam quotidie in eodem templo Sancti Sepulchri, atque in alijs eiusdem generis domibus Oblatorum, antiphona de beatißima Virgine Maria canatur, pro tẽporum diuinorumq; officiorum ratione; cui quidẽ orationi omnes eiusdẽ domus, et Sacerdotes, et Clerici, et Laici adsint.*

I lla finita, enuncietur psallenda de beato Ambro=

sio

ſto, patrono huius congregationis, et ciuitatis, una cum oratione de eodem.

In omnibus ædibus, in quibus ſimul uiuent Oblati, à Præpoſito, aut ab eo, cui ille iuſſerit, frequentes exhortationes apud illos habeantur, qui eiuſdem domus ſunt; quibus de huius congregationis instituto, ſcopoque propoſito, quam ſapiſsime agatur.

Frequenter autem per ſingulas hebdomadas, de rebus ſpiritualibus uiciſsim fiant colloquia, maxime uero de ijs rebus, quibus dirigi homines adiuuariq; poſsint ad uiam peccatorum deſerendam, et ad christianæ perfectionis ſemitam ſequendam; atque de ratione item, qua tentationibus Satanæ ſit reſiſtendum.

Proponantur etiam in his colloquijs remedia, quæ contra ſingula peccata, uitiaq. adhiberi oporteat, et rationes pariter, quibus praui animi habitus amoueri, funditusq. euelli poſsint.

De periculis præterea agatur, quæ uitæ ſpiritualis curſum comitantur, impediuntq; progreſſum; de auxilijs item, quibus illa propulſantur.

Et de ratione pariter, qua inſtrui homines debeant, ad sāctarum meditationum, orationisq. ſtudium.

De ratione quoq; ſubministrandi moribundis adiumenta, ad ſancte, pieq. in Domino moriendum; deq;

deq; alijs insuper rebus spiritualibus, quibus, ut Domino recte seruiat, adiuuari proximus potest.

Aliquando etiam, cum Præposito, uel Præfecto spirituali uisum fuerit, simul conferant Oblati singuli, quid eo die sibi in meditatione, oratione-uè, maiore cum animi sui ui, spiritualiq. gustu, Dei benignitas communicare, atque elargiri dignata fuerit.

Et quoniam sacerdotes in hisce domibus collegiatis degentes, frequentes esse debent in confessionibus populi audiendis; illud quoque custodiant, ut singulis hebdomadis ter inter se de conscientiæ casibus disputationes, et consultationes ineant; quibus unus præsit, quem Præpositus delegerit.

Bis saltem singulis hebdomadis; quarta scilicet, sextaq. feria; in ecclesia sancti Sepulchri; et in alijs similibus, de rebus spiritualibus publica habeantur colloquia; quibus utriusque sexus homines interesse poßint.

Singulis diebus festis sacra uel concio, uel sanctarum scripturarum explanatio in eisdem ecclesijs fiat; cum scilicet copia dabitur Oblatorum, qui huiusmodi muneribus obeundis satisfacere posint.

Oblati, qui in Ciuitate sunt, in ædibus autem uitæ communis domicilium non habent, sæpius per

hebdomadam, tum ad ſui conſortij Præpoſitum, tum ad ædes Sancti Sepulchri, cum exercitationes ſpirituales fiunt, accedant.

Qui in diœceſi autem habitant, ad eiuſmodi exercitationes obeundas, prout Præpoſitus Sancti Sepulchri pro locorum propinquitate aut longinquitate cenſuerit, ad Præpoſitum ſe conferant, cuius curæ commiſſum eſt conſortium Oblatorum illius plebis, uicariatusue, aut regionis, in qua illi habitant.

Oblati, qui in Seminarijs educantur, Sacellum habeant proprium, aut ædiculam orationi dicatam, quo ſimul frequentius iuſſu et cura Præfecti ſui ſpiritualis conueniant; ibiq; præcipuas quaſdam ſpirituales exercitationes, præter illas, quæ propriæ ſunt cæterorum Seminarij clericorum, ſimul exequantur.

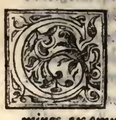
Cum autem Oblatum aliquem è uita diſcedere contigerit; ad Altare maius Sancti Sepulchri pro eius anima, à probatiſſimis ſacerdotibus, iuſſu Præpoſiti Sancti Sepulchri, primo quoque tempore tres Miſſæ celebrentur.

Quod ſi is, qui è uita diſceſſit, ex aliqua Oblatorum domo collegiata extiterit; ab eadem familia officium præterea funebre conuentuale eadem de cauſa celebretur.

INSTITVTIONVM
AD OBLATOS PERTINENTIVM
EPITOMES
LIBER QVARTVS.

DE IIS, QVAE AD OBLATORVM missionem pertinent.

CAP. I.

VM in locum aliquem mittentur Oblati; præstantißimæ istius actionis pondus, et dignitatem animaduertentes, secum ipsi magis ac magis cogitent, oportet, Clericos homines ex omni christianorum numero diuinitus esse delectos, ut, cum luminis, tum salis facultatem, atque uim erga alios omnes exercentes, cælestis illos sapientiæ luce illustrent, atque è tenebris peccatorum ad claritatem Diuinæ gratiæ euocent, atq; deducant; uitæ uero optime instituta sale condiant, ac diuinis oculis gratos reddant: quod sane ut præstent, perficiantq; omnino; singularem quandam gratiam per sacros ordines, Diuina largitate sibi fuisse tributam meminisse debent. Consueuit porrò Deus mu=

nificen=

nificentissimus, ac sapientissimus, cum serium aliquod munus, negotiumue hominibus iniungit, ad illud ipsum transigendum uim quoq; propriã, singulareq; donum impertiri. Mandasse olim Moisi Deum Iudaicæ gentis curam, omnium contumacissimæ, illiq; propterea ad hanc prouinciam facile administrandam, mansuetudinẽ plane singularem addidisse, ex sacris literis nouimus: sicuti et Iosue aduersus Cananeos summam rei militaris prudentiam, summamq; uirtutem: Salomoni sapientiam pene incredibilem, ad gentem sibi creditam regendam: Machabeis animum in impios inuictum. Ita sane hominibus sacro ordine initiatis, una cum onere gratiam, et robur ad onus ferendum necessarium, per Episcopi manus impositionem, Deum tribuere minime est ambigendum. Quare cauendum porro diligenter ipsis est, ne quod Apostolus monet, gratiam sibi à Deo collatam in uacuum accepisse ostendant, illamq; inanem reddant; quam Diuino consilio donatã sciunt, ut illam excitantes, summopereq; colentes, atq; exercentes perpetuo, suã et aliorum utilitatem, et salutem procurent; tum quidem IESV CHRISTI Domini gloriam præclaris studijs apud omnes amplificando; tum uero exemplum omnibus quam opti

mum proponendo, quo mores, uitamque compo-nant; cum illos certe uel ob eam rationem maxi-me in altißimo dignitatis gradu, quasi in altißi-mo monte Deus collocauerit, et in conspectu om-nium propositos esse uoluerit. Nam, ut Nau-tæ periculosis maris tempestatibus iactati, ad ac-censas in altis turribus faces iter dirigunt, cur-sumq; contendunt; ita sane homines uarijs infe-stißimi seculi agitati procellis, in sacerdotum ui-tam ac mores, tanquàm in lumina quædam cla-rißima, oculos intendunt. At uero, cum hu-iusmodi uiuendi ratio clericis omnibus debeatur; quonam tandem pacto se gerere debent Oblati, ad clarißimum istius congregationis institutum uocati, maximaq; propterea in hominum expe-ctatione positi? Hi certe, cum ante alios ad præ-claras actiones in hac Diœcesi præcipue præstan-das diuinitus uocati censeantur; nisi diligentius, ac studiosius uocationem istam obire aßiduis uigi-lijs, indefeßisq; laboribus, se totos in hominum salutem impendere, cæterosq; demum omnibus in rebus singulari studio superare contendant, neq; suo munerì, neq; diuinæ uocationi, neq; homi-num expectationi satisfecisse, sibi omnino per-suadeant, oportet. Cum autem in omnibus in-stitutæ congregationis functionibus tales se præ-

stare debent; tum maxime in mißione omnium præstantißima. Quare, quæ subijciuntur, monita atq; præcepta ad mißionem pertinentia perspicere diligenter, planeq; custodire debent.

Principio igitur, quemadmodum periti Agricolæ nihil in uite relinquunt, quod uel uuarum ortum impedire, uel progressum remorari, uel maturitati officere posse censent, sed illud omne amputant, circunciduntq; sic muneris sui obseruantes adeo esse debent Oblati, ut, quæ à Diuini nominis propagatione, atque animarum salute aliena sunt, reijciant prorsus, aboleantq;.

Quare illud in primis curent diligenter, ne ulla in cultu ostentatio cernatur, nulla in sermone petulantia, nulla in moribus dissolutio, nulla in uita turpitudo. Illud deinde maxime referre ad dignitatem clericalem conseruandam meminerint, omni loco, omniq; tempore, de rebus spiritualibus sermonem sæpe inferre: quod ut copiosius, faciliusq; præstent, animum diuinarum rerum aßidua commentatione pascant, memoriamque sacrarum historiarum commemoratione exerceat.

Et quocumq; tandem mißi fuerint, uultu ibi, incessu, gestu, uerbis, omni deniq; corporis, atque animi moderatione, eam uiuendi normam præseferant, ac seruent, quam et institutum congregationis,

gationis, et Ecclesiastici ordinis ratio, et exemplum, quod omnibus optimum præbere debent, ad quos mittuntur, ab eis omnino expostulant. Sciãt autem se muneris sui partes eo melius executuros esse, quo plus probatæ uitæ exemplo cæteris hominibus præstiterint.

Meminerint uerò etiam magni referre ad hominum salutem, Ecclesiæ sacramentorum administrationem summa cum dignitate tractatam. Cum enim animus noster rerum sensibus subiectarum aspectu primum moueatur, ex his autem ad eorum, quæ sensus effugiunt, supernaturaliaq; dicuntur, considerationem, et amorem homines excitentur, ac traducantur; nihil omnino illis prætermitti debet eorum, quæ ad res sacras cum dignitate, atque amplitudine extrinsecus etiam tractandas, administrandasque spectant.

Vt autem Sanctis Apostolis in huiusmodi missionis genere unusquisq; Oblatorum magis ac magis pro sua uirili similis fiat; quò sub oculis hominum uiliora, difficilioraue factu erunt ea, ad quæ obeunda missi fuerint; ac denique quo plus pro animarum salute, et Dei gloria pati illos oportuerit; eo alacriori, fidentioriq; animo, iniunctã missionẽ amplectantur, exequanturq;.

 Cæterum,

Cæterum, ut pie et laudabiliter se gerant, mißionisq; munus, cum opus erit, alacriter suscipiant, diligenterque obeant, ac denique mißionis muneri plane, uereq; satisfaciant, Sanctos Apostolos, ac discipulos à CHRISTO DOMINO multoties missos imitari studeant: qui sine ullo humano præsidio, subsidioue, primum per totam Iudeam missi, diuino auxilio, et benignitate freti, iniunctum munus fortiter præstiterunt: atq; eam eiusdem prouidentia, et cura, spem, animique uirtutem conceperunt, ut deinde per totum orbem Christi nomen humanis auxilijs destituti ferre, prædicareq; non dubitauerint.

Horum igitur Sanctorum Apostolorum præclarum exemplum, diuinamque mentem imitati, in eum, qui in CHRISTI IESV nomine illos mittet, omnem tum uiatici, tum cuiusuis alterius rei necessariæ curam omnino reijciant. Si quid tamen sit, quod illum scire, qui mittit, interesse animaduertant: illud eidem, siue Archiepiscopus ipse sit, siue Præpositus Sancti Sepulchri, patefacere non omittant.

Auaritiam non solum omnem, sed leuißimam etiam illius suspitionem prorsus fugiant.

Reditibus præterea, fructibusq; beneficiorum Ecclesiasticorum, ad quorum curam aliquo tempore

re gerendam mittentur, se nullo modo inferant. Sed eo uictu contenti, qui sibi ad Reuerendissimi Archiepiscopi præscriptum assignabitur, uel literis patentibus, uel alia ratione explicandum, administrationem redituum illorum Ecclesiasticorum ab illis geri sinant, quibus id muneris incumbit, iniunctumue fuerit.

Nec uero Oblatorum cuipiam aut emolumentum aliquod à quoquam; munusue ullum, ne minimum quidem, exiguique pretij, aut esculentorum, poculentorumue quippiam, accipere liceat, quacunque causa mittantur, et qualiacunque sint ea munera, quibus ex instituto congregationis Reuerendissimi Archiepiscopi iussu fungi illos contingat; nisi quid ab eodem Archiepiscopo eisdem dari præscriptum, permissumue fuerit. Neque in Diœcesi tantum ista obseruentur, sed in Vrbe quoque, atque in omni prorsus actionum genere, ad quas mittantur.

Quintodecimo saltem die à suo discessu, et de statu suo, et de fructu, quem Dominus per eorum labores donare dignatus sit, Præpositum Sancti Sepulchri per literas certiorem faciant diligēter: Singulis uero mensibus Reuerendissimum ipsum Archiepiscopum, aut Vicarium eius generalem: sed et citius etiam, si quid forte contingat,

gat, aut si quid in mandatis habeant, quod eidem celerius significandum sit.

Priusquàm autem se itineri committant; patentes literas Reuerendissimi Archiepiscopi à Præposito Sancti Sepulchri accipiant: qui tum literas illas, tum alia omnia ad missionem necessaria expediri curet, illisque præterea à Cancellario Archiepiscopali indicem plebium, et locorum, quo quisq; mittēdus est, descriptum accipiens tradat.

Vicarium deinde generalem, Visitatores item generales, ac præterea proprium illius plebis uisitatorem, ad quam mittuntur, si in urbe sint, conueniant, ut, si quid illi forte habeant, quod eis significandum, præcipiendumue sit, ante profectionem accipiant.

In discessu demum à Reuerendissimo Archiepiscopo benedictionem petant, illoque absente, Præposito Sancti Sepulchri se sistant, atque exhibeant, illorumque monita omnia accuratè cognoscant, ac totà mente complectantur.

Ad Vicarium foraneum statim rectà proficiscantur, eiq; patentes literas exhibeant.

Ab eodem quæ cuique loco ad spiritus auxilium necessaria sint, sciscitentur, cum eodemque conueniant de diebus, statisque horis, quibus in unamquamque illi subditam parochiam uenturi

sunt,

sunt, ut ille interim Parochos suos certiores maturè faciat.

Ut Parochus Dominico die, alioue præcedente festo, populo significet, quo die aderit Oblatus, pridieque illius diei eundem populum de illius aduentu, sono campanæ admoneat, demum uero etiam, cum aderit, statim eodem campanæ signo illius aduentum significet, eademque ratione ad sacram concionem audiendam, cum tempus aderit, populum conuocet, diligenter curent.

Festis diebus, quibus frequentior, numerosiorque populus ad Ecclesiam confluit, atque spiritualibus rebus maius nactus otium facilius incumbit, uerbum Dei, pro uiribus, diuersis locis, horisque diuersis prædicent; mane scilicet, uno in loco, cum missa celebratur; à prandio, alio in loco, cum rudiores homines fidei Christianæ docentur principia; et uesperi, alio rursus loco, ante uel post salutationem Angelicam, ut frequentiæ populi occasio suadebit. Alijs autem diebus, quibus populi secularibus curis implicati, diutius in Ecclesijs immorari prohibentur; summo mane, priusquam homines ad secularia opera accedant, in una parochiali Ecclesia prædicent; uespere autem illius diei, in altera: nisi forte aliquando propter alicuius loci uberiorem fru-

fructum, alicubi diem totum commorari opus esse censuerint. Nullo tamen loco, ultra diem unum, in eius generis missionibus, ulla de causa morentur; nisi Reuerendissimus Archiepiscopus aliter iusserit.

Quibus autem locis Concionis causa occupati non sunt, ibi in audiendis Confessionibus, si sacerdotes sint, atque in alijs spiritualibus curis se totos exerceant, homines inter se dissentientes conciliando; utrum munde, ac decenter sacra loca, uasaque, atque omnis denique suppellex Ecclesiastica custodiatur, inspiciendo; rudiores homines in rebus christianis instituendo; in scholis etiam eorum, qui disciplinati uocantur, et alijs huiusmodi hominum conuentibus, ad uirtutem, religionemque capessendã fratres, ac collegas hortando; aliaque eiusmodi officia præstando, quæ ad animarum salutem procurandam accommodata sunt.

Illa uero potissimum, quæ sequuntur, tum publice, tum priuatim, omni studio procurent.

Ut Doctrinæ Christianæ scholæ in singulis parochijs instituantur, restituanturue, atque ad præscriptum institutionum, ab earundem Priore generali traditarum augeantur.

Ut quotidianæ orationis uespertinæ usus singulis

locis

locis retineatur omnino, et ubi intermissus est, restituatur.

Vt Matutina quoque oratio post auroram statim instituatur.

Vt ad Ecclesiam suam omni animi alacritate, et liberalitate bene instruendam, et ornandam, atqs augendam Ecclesiasticam supellectilem populus unusquisque promoueatur.

Vt uel tempore sui aduentus, uel proximo die festo post discessum, qui confeßi reperiuntur, sacrã sumant Eucharistiam, idemq; deinceps sæpius faciant: Quin etiam ad peccatorum omnium totius superioris uitæ uniuersalem confeßionem repetendam illos studiose cohortentur; eamque ob causam curent diligenter, ut industria Parochorum, auctoritateue Vicariorum foraneorum ad ea loca, ad quæ ipsi mox uenturi sunt, uel eodem tempore, uel proximo sequenti die festo, ex uicinis Vicis, oppidisue, probatiores complures uocentur sacerdotes, qui operam suam ad audiendas confeßiones omni cura, studioqs præstent.

In eam uero etiam curam incumbant, ut, qui sint tum cleri, tum populorum mores, ex probatis uiris diligentisßime perquirant, omniaqs notent libello aliquo, quæ emendatione egere uideantur; de quibus mox, cum Reuerendißimo Archiepiscopo,

scopo, opportuno tempore, agant. Si quid autem eiusmodi offenderint, quod præsens postulet remedium; Reuerendißimum Archiepiscopum, uel eius Vicarium generalem certiorem statim faciant.

Qui Sacerdotes erunt, quotidie Missæ sacrificium celebrent eo loco, in quo concionem sunt habituri: quam quidem diebus festis post recitatum Euangelium statim habeant; cæteris autem diebus, ante Missam, nisi aliter faciendum præsens populi suaserit utilitas.

Qui uero Sacerdotes non erunt; tum à Reuerendiss. Archiep. uel a Præposito S. Sepulchri, quo die primum ab Vrbe erunt discessuri, tum deinde et singulis diebus festis, et sæpe etiam alias per hebdomadam, à Parocho loci, in quo erunt, uel a socio suo sacerdote, cum bini mittentur, Sanctissimam sumant Eucharistiam.

Cum primum ad aliquem locum peruenerint; statim se ad Ecclesiam conferant, ibiq; ante Sanctißimum Dominici corporis sacramentum, per aliquod temporis spatium, orent; tum ex Parocho, alijsq; Ecclesiasticis, et probis uiris, proprios illius populi mores, et abusus, et deprauatas consuetudines cognoscant, ut suis concionibus uberiores fructus ea ratione incolis pariant.

Per=

Perpetuo autem apud homines Ecclesiasticos, et Parochos potißimum, hospitentur; uel si Ecclesia uacet; saltem in Ecclesiasticis ædibus, si fieri poßit. Sicubi autem forte Oblatus aliquis alius domicilium habere comperiatur, quo ipsi uenerint; apud eum maneant; Sacerdotali charitate, frugalitateque, qua excipiuntur, contenti.

Quæ de muneribus reijciendis, deq; literis ad Reuerendißimum Archiepiscopum, et ad Præpositum Sancti Sepulchri sæpius dandis, alijsque multis in mißione præstandis præscripta sunt; seruent diligēter; ac præterea etiā quæcumq; in tertio libro Constitutionum Oblatorum, cum titulo

De pijs exercitationibus singulorum Oblatorum ad disciplinā spiritualis incrementum, cum Titulo, De exercitationibus ad proximorum salutem iuuandam, notata reperiuntur.

Illud quoque meminerint Dominica uoce admoniti, ut quamcumque domum ingrediuntur; et pacem illi domui precentur, et pro ratione suæ mißionis; ut uera pax inibi existat, omni officio efficiant.

Reuersi à mißione, Præposito Sancti Sepulchri li=

 teras

teras patentes restituant, ut easdem iterum, cum denuò mittentur, accipiant.

Hac igitur ratione se gerant Oblati, cum alio mittentur, hæc omnia seruent diligenter, fideliterqꝫ præstent.

Hæc enim Congregationis Oblatorum præstantiora sunt munera, utilioresqꝫ functiones: quare et his potissimum ad Ecclesiæ Mediolanensis dignitatem amplificandam, uniuersæque Diœcesis utilitatem procurandā, enixè incumbendum est.

In laboribus autem missionum, alijsue alterius generis nauiter suscipiendis, atque exequendis, crebro tum corporis, tum animi uires excitent, spiritualium præmiorum memoria, quibus Oblatorum tum ingressum ipsum in congregationē, tum singulos hosce labores Sanctissimus Pontifex Gregorius XIII. summa Charitate fusè, lateqꝫ prosecutus est.

Atqꝫ eā quidē spiritualia præmia, hæc plane sunt.

Concedit enim Summus Idem Pontifex omnibus quidem primum, et singulis congregationis Oblatis, qui et nunc, et deinceps unquam erunt, qui toties anteactæ uitæ peccata confessi, Sāctissimum Eucharistiæ Sacramentum sumpserint, plenariā omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem.

Iis quoq; qui die festo S. Ambrosij, S. Simpliciani, et Epiphaniæ Domini, Missam deuotè celebrauerint; plenariam Indulgentiam.

Præterea in cuiuslibet ipsorum mortis articulo, nomen IESVS, MARIAE, deuote inuocantibus, plenariam Indulgentiam.

Item, quoties sacramenta ministrabunt; Indulgentiam unius anni.

Item, quoties ex missione prædicabunt; Indulgentiam trium annorum.

Item quoties exercitationes, et functiones alias, ad Dei cultum, et proximi salutem præstiterint; Indulgentiam unius anni.

Itẽ, quoties ex congregationis Instituto simul congregati collationibus, colloquijsue spiritualibus, aut lectionibus sacris, hortationibusq; aut alijs pijs exercitationibus, per semihoræ spatium uacauerint, aut ad canendas litanias, aut recitandum Antiphonam BEATAE MARIAE, Salue Regina, uel aliam pro temporis ratione; Indulgentiam centum dierum.

Item, quoties examen conscientiæ agent, futuræ meditationis argumentum accipient, aut rationem peractæ meditationis confessario, aut Præfecto spirituali reddent; Indulgentiam unius anni.

Item, quoties Rosarium BEATAE MARIAE

RIAE Virginis recitauerint, qui consueuerint saltē singulis sabbatis, et uigiliis festorum dierum eiusdē MARIAE VIRGINIS illud recitare; Indulgentiam unius etiam anni.

Item, quoties pro Oblato defuncto, ex instituto Congregationis orabunt; Indulgētiā triu m annorum.

Itē, quoties peccata confitebuntur, aut Missam celebrauerint; septem annorum Indulgentiam.

QVANTVM PECCET, QVI præscriptas constitutiones non seruauerit.

CAP. II.

QVOD autem ad harum præscriptionum, Constitutionumq; usum tenendum, ac seruādum attinet, licet ad præclaram animi institutionem, atq; ad ueræ religionis, omniumq; ecclesiasticarum Virtutum consecutionem, progressumq; spiritualem perutiles, atq; pernecessariæ illæ sint; si quem tamen eas aliquando non seruare contigerit, non plus illum tunc peccare declaratur, decerniturq;, quam præuaricationis ipsius, operisue, in quo peccatum est, ratio alias postularet.

LAVS DEO.

LIBRI I.

De scopo Oblatorum, et Congregationis illorum fundamentis. Cap. I. Pag. 1
De conditionibus eorum, qui in Congregationem Oblatorum recipiendi sunt. Cap. II. Pag. 4
De forma Oblationis. Cap. III. Pag. 6
De ijs, quæ ab Oblatis præstari debent. Cap. IIII. Pag. 9
De conditionibus ad uotum cum subiectionis bonorum, et fructuum, tum paupertatis pertinentibus. Cap. V. Pag. 17
De Ratione administrationis fructuum Archiepiscopi obedientiæ subiectorum. Cap. VI. Pag. 20
De Ratione uotorum supra expositorum. Cap. VII. Pag. 20
De facultate, et ratione excludendi Oblatos à Congregatione. Cap. VIII. Pag. 21

LIBRI II.

De uarijs Oblatorum Domibus, et familijs. Cap. I. Pag. 25
De collegiatis Domibus. Cap. II. Pag. 27

De Domibus Côuictorũ. Cap. III. Pag. 33
De Oblatorum habitatione in Domibus seminariorum, collegiorumue piorum. Cap. IIII. Pag. 34
De Oblatis communis uitæ institutum non exercentibus. Cap. V. Pag. 35
De Hospitio Oblatorũ. Cap. VI. Pag. 37
De Oneribus à Congregatione non recipiendis. Cap. VII. Pag. 38

LIBRI III.

DE Pijs exercitationibus singulorũ oblatorũ ad ipsorum Disciplinæ spiritualis incremẽtũ pertinẽtibus. Cap. I. Pag. 39
De exercitationibus ad proximorũ salutẽ iuuandã pertinentibus. Cap. II. Pag. 48
De exercitationibus Oblatorũ uitam cõem simul degentium. Cap. III. Pag. 57

LIBRI IIII.

DE ijs, quæ ad Oblatorum missionẽ pertinent. Cap. I. Pag. 63
Quantum peccet, qui præscriptas constitutiones non seruauerit. Cap. II. Pag. 78

FINIS.

P. Galesinius Proton. Apost. pro Illustriss. Archiep. et pro R. Inquisitore.